C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\J_P_GAREN-Mark Stone 33-Drak na Wilku.pdb

# PDB Name: J_P_GAREN-Mark Stone 33-Drak na
# Creator ID: REAd
# PDB Type: TEXt
# Version: 0
# Unique ID Seed: 0
# Creation Date: 16.8.1973
# Modification Date: 16.8.1973
# Last Backup Date: 1.1.1970
# Modification Number: 0

JEAN-PIERRE GAREN
MARK
STONE
DRAK NA
WILKU

PŘELOŽILA ERIKA RUMPLOVÁ

IŽ
PRAHA

ÚVOD
l
Kapitán Mark Stone vešel do mamutí budovy ze skla, oceli a betonu, v níž sídlila Služba pro dohled nad primitivními planetami. Byl to statný chlapík s výraznými rysy, šedýma očima a hnědými vlasy. Zasunul identikartu do zdířky v bezpečnostním robotu a přešel do antigravitační šachty, která ho

závratnou rychlostí vynesla do posledního patra, kde se nacházela pracovna generála Khova. Tento muž už řadu let vládl Službě pro dohled nad primitivními planetami, a třeba říct, že vpravdě železnou rukou.
Markovi vrtalo hlavou, proč ho před dvěma hodinami tak nekompromisně odvolali od půvabné dívenky, s níž se nedlouho předtím seznámil. "A to mi zbývá ještě deset dnů dovolené," bručel si.
Generálova sekretářka Peggy už na něj čekala. Byla to typická stará panna, vysušená jako treska, hranatá, se špičatým nosem a s nebezpečně vyhlížejícím chrupem. Padesátiny už bezpečně oslavila. Mark Stone si dnes odpustil žertíky na její účet, protože si posledně všiml, jak se té šeredě zalily oči slzami.
"Můžete jít rovnou dál, kapitáne, jste očekáván," pravila stroze a ukázala na čalouněné dveře.
Na prahu sebou trhl překvapením. Za pracovním stolem trůnil místo generála Khova plukovník Websting, mohutný chlap s neuvěřitelně pomněnkovýma očima. Websting byl generálův pobočník a zpravidla měl na starosti administrativní a finanční záležitosti. Čímž chceme říct, že jeho vztahy s agenty nebyly právě nejvřelejší, protože si potrpěl na velice důkladné vyúčtování diet.
"Račte dál, kapitáne Stone, a posaďte se u nás," vyzval Marka plukovník.
Když si Mark sedal, všiml si, že u průhledné stěny sedí vysoký štíhlý muž s přísným vzezřením a s prokvétajícími vlasy - admirál Neuman, všemocný velitel Vesmírné policie. Kapitán Stone s jeho službou často spolupracoval, a proto hned pojal podezření, že ho opět čeká nějaké podivné dobrodružství.
"Fakta, která vám zakrátko sdělíme, jsou samozřejmě přísně důvěrná," prohlásil plukovník suše. "Před týdnem se generál Khov náhle rozhodl, že vyrazí na průzkum, a nikoho o tom neinformoval." Propletl si prsty a dodal: "Podle informací, které se mi podařilo získat na astroportu, vše nasvědčuje tomu, že hodlal navštívit planety Wilk a Fega. V archivu si k nim nechal vytáhnout všechny dostupné materiály."
Mark lehce nadzdvihl obočí a plukovník kantorským tónem vysvětloval: "Wilk je třetí planeta slunce kódového značení LK 67 39 82. Objevili jsme ji loni a krátce nato ji naše Služba prozkoumala. Má jediný kontinent a na něm je klasická středověká civilizace. Fega se nachází asi deset světelných let od Wilku v soustavě VA 47 69 13. Tato planeta byla objevena ještě později než Wilk a před dvěma měsíci jsme na ni vyslali expedici. Žije na ní jen pár hominidních kmenů na úrovni doby kamenné."
"Nevíte, proč se generál rozhodl tak náhle odjet?" zeptal se admirál Neuman.
"Jeho chování si vůbec neumíme vysvětlit. Jako by jednal v nějakém zkratu. Vzal si jen obyčejný bojový člun a jednoho androida. Jako nějaký obyčejný podporučík na první misi. Kdyby šlo o někoho jiného, řekl bych, že na něj padla nervová deprese nebo že se zbláznil."
Jak mohl Khov něco takového udělat? divil se v duchu Mark.
Khov byl skoro dvoumetrový kolos s kulatou hlavou holou jako ledovec. Byl to náročný nadřízený, ale spravedlivý a dobře znal strasti i slasti života speciálních agentů. Představit si ho v nějaké depresi bylo velice těžké.
"Máte slovo, pane admirále," skončil plukovník Websting.
Neuman sáhl do kapsy a vytáhl jakýsi papír. "Dneska ráno náš odposlech zachytil tuto zprávu. Byla velice nejasná a dost rušená šumy. Vyrozuměli jsme z ní asi toto: Tady Khov... Člun zničen. Asteroidy... V záchranném člunu... Zřejmě Fega. Pokus o... Vyšlete Stonea... Baronka... Milování... Dvě stě let... To je vše. Potom se spojení přerušilo. Uvědomil jsem tedy plukovníka Webstinga. Přivolali jsme další experty, ale ani tak jsme z té zprávy nebyli moudří. Můžete nám nějak pomoct, chlapče?"
Posmutnělý Mark jen pokrčil rameny. "Když se plukovníkův člun vynořil ze subprostoru, patrně se srazil s nějakým asteroidem nebo s velkým meteoritem. Takové nehody jsou sice spíš výjimečné, ale stávají se a nelze se jim vyhnout."
"Přesně totéž se domnívají specialisté," ozval se plukovník. "Ale máme tu několik nezodpovězených otázek. Například proč Khov volal na policejní frekvenci, a ne na mnohem silnější frekvenci SDPP?"
"Záchranný člun nebyl zřejmě v nejlepším stavu, takže se generál obával, že vysílačka brzy vypoví službu. Proto kontaktoval Vesmírnou policii. V jeho situaci bych nejednal jinak."
"Proč?" podivil se plukovník.
Mark si potají vzdychl nad naivitou úředníků, kteří v životě nevstoupili na palubu kosmické lodi, ale začal trpělivě vysvětlovat: "Slabší vysílání má mnohem větší šanci, že bude zachyceno Vesmírnou policií, protože je všeobecně známo, že má po celé Galaxii rozmístěn značný počet přijímačů. Pokud máme tu

smůlu, že náš počítač zrovna přijímá hlášení nějakého jiného agenta, musíme někdy čekat i hodinu, než se dostaneme na řadu."
Plukovníka jeho vysvětlení patrně uspokojilo, ale stejně se zeptal: "Proč udává svou pozici slůvkem zřejmě?"
"I při velice přesném naprogramování letového počítače si nikdy nemůžete být jist, kde vystoupíte ze subprostoru. Generál určitě neměl čas na to, aby si svou polohu přesné ověřoval."
"Zatím vaše názory skoro doslova souhlasí se stanoviskem expertů," přerušil Marka admirál Neuman. "Přejděme k další části zprávy: Vyšlete Stonea. Proč se generál zmiňuje o vás, když by mohl požádat o vyslání zkušenějších agentů nebo aspoň agentů, kteří se lépe vyznají v primitivních civilizacích? Pokud se nepletu, vaše specializace je spíše středověk, ne?"
"Mé jméno ho zřejmě napadlo jako první. Možná si vzpomněl, že mám jistou zkušenost se záchranou pohřešovaných. Vzpomeňte si třeba na operaci Bakchus."
"To je ono!" zvolal plukovník Websting. "Pečlivě jsem se seznámil s vašimi spisy a zjistil jsem, že máte za sebou dvě velice delikátní operace. Ta první vám vynesla uznání jednoho vlivného senátora a druhá řád od prezidenta Unie."
"Vraťme se k naší záležitosti," přerušil jej Neuman. "Rozumíte poslední části zprávy?"
"Vůbec ne."
"Přemýšlejte, podle mě je to na celé zprávě to nejdůležitější," naléhal Websting.
"Nějaké vysvětlení by tu bylo, ale nerad na ně myslím."
"Jaké?"
"Generál byl raněný, má špatný přísun kyslíku a je nejspíš v deliriu."
"Ke stejnému závěru dospěli bohužel i naši experti," povzdychl si Neuman. "Ani nevíme, jestli se mu podařilo přistát na Feze."
"Nicméně nemůžeme zůstávat v nejistotě," prohlásil plukovník. "Takže příkazy jsou následující: Bezodkladně odletíte. Neptun máte připravený. Jakmile mě admirál informoval o tom, co se stalo, dal jsem naprogramovat poslední model androida. Nahráli jsme do něj všechny naše znalosti o Feze." Aby předešel Markovým protestům, rovnou dodal: "Dobře vím, že máte ve zvyku létat na mise s vaším osobním androidem. Bohužel jsme nemohli ztrácet čas s jeho přeprogramováním. V případě generála Khova se může jednat o minuty. Uvidíte, že ten poslední model je učiněný zázrak!"
Mark chtěl ještě něco namítnout, ale plukovníkův kategorický tón mu jasně naznačil, že jakákoli diskuse je nepřípustná. Nicméně si nedovedl představit, že by měl vyrazit na misi bez přítele Raye. Během let společné služby se mezi nimi zrodilo přátelství. Kybernetici by něco takového samozřejmě kategoricky vyloučili, protože androidi podle nich nejsou nic jiného než zdokonalené, ale pořád jen počítače.
Jako z dálky slyšel Webstinga: "Pojďte, kapitáne, je čas."
Vstal a předpisově zasalutoval. "Rozkaz, pane plukovníku. Nicméně vás žádám, abyste ve svém hlášení uvedl, že jsem se na tuto akci přihlásil dobrovolně."
Plukovník poněkud zrudl, protože Khov zavedl zvyk, že každý agent mohl svobodně přijmout či odmítnout misi. "Nikdy jsem o tom nepochyboval," zabručel rozpačitě. "Proto jsem se vás taky zapomněl zeptat."
V předpokoji stál u sekretářčina stolu statný chlapík, jehož tvář byla naprosto nehybná.
"To je váš android, Stone. Bude pilotovat vrtulník, který na vás čeká na střeše."
"Jak se jmenuje?"
"X 5," odpověděl robot poněkud kovovým hlasem.
"Budu ti říkat Maxi. Já jsem Mark."
"Dobrá, Marku."
"Na palubě budete mít na seznamování času habaděj," zasáhl nervózně plukovník Websting. "Ještě bych vám chtěl říct, že tyhle nové modely už nemají mentální zesilovač. Podle techniků je takový způsob komunikace riskantní, a navíc jej většina agentů nedokáže použít. Zato však má větší dosah a citlivost radiovln."
Každý speciální agent měl v hrtanu implantovaný miniaturní vysílač a pod pravým uchem přijímač. Mohl tak nenápadně se svým androidem komunikovat.

Mark už byl u dveří, když se jedovatě ozvala sekretářka Peggy: "Chtěla se s vámi setkat jakási Pamela. Když jsem jí řekla, že to nejde, poslala vám tohle." Podala mu pozlacený plíšek na řetízku. "Prý to nosí štěstí. Má to z nějaké primitivní planety a prosí vás, abyste si jej schoval na památku."
Mark strčil řetízek ledabyle do kapsy.
"Zdá se, že na podobné hlouposti moc nevěříte," poznamenal plukovník.
"To víte, že ne, ale taky vím, že nemá smysl si ženské zbytečně naštvávat."
"Taky vám mám vyřídit," pokračovala sekretářka s ironickým úsměvem, "tohle." Sáhla po papírku a četla: "Pamela obdivuje zdatného a odvážného reka."
"Něco takového jsem ještě neslyšel. Co je to vlastně za dámu?" zeptal se pobaveně admirál Neuman.
"Myslím, že má světlé oči," odpověděl s úsměvem Mark, "a že dělá servírku nebo hostesku v nějakém baru. Seznámil jsem se s ní minulý týden a na noc jsme skončili u mě. Nepočítal jsem, že se s ní ještě někdy uvidím, a proto jsem se jí ani nezeptal, jak se jmenuje dál."
"Vrtulník čeká," přerušil ho mrazivě Websting.
Mark vykročil za androidem, ale na prahu se ještě otočil a prohodil k Peggy:
"Kdyby náhodou volala, tak jí za ten talisman poděkujte a zjistěte mi její celé jméno a číslo. Po návratu se to může vždycky hodit."
Rychle za sebou zavřel dveře, a tak neviděl, jak se pobouřeně zvedla od stolu a zalapala po dechu.

2

Android X 5 zvedl vrtulník z terasy budovy. Mark si natáhl nohy, zavřel oči a soustředil myšlenky. Netrvalo dlouho a navázal psychický kontakt s Rayem.
Zdravím tě, Marku. Co se děje?
Odlétám na misi, ale pánové s tebou nepočítají. Předešel možným Rayovým námitkám a hned pokračoval: Poslouchej, uděláš tohle...
Za necelou minutu dal Rayovi přesné pokyny. Potom se natáhl na sedadle, na okamžik se zahleděl na rozlehlý New York, který jako jedno ze svých předměstí pohltil i Washington, ukázal na střechu jedné budovy s obrovským světelným znakem a přikázal: "Tamhle přistaň. Musím si ještě něco zařídit."
"Máme co nejrychleji letět na astroport," namítl android a nezměnil kurz ani o stupeň.
Mark si hlasitě vzdychl. "Poslyš, Maxi. Na misi velím já a ty poslouchášš. Dávám ti rozkaz, abys tam přistál."
Robot ještě nějakou chvíli váhal, ale nakonec poslechl. Za dvě minuty přistál na rozlehlé střeše, kde už parkovalo na padesát jiných strojů.
"Bude to jen minutka," řekl Mark a vyskočil na střechu.
Max za ním poslušně vykročil. Vešli do prostorného sálu a Mark zamířil k baru, jemuž vévodila pohledná brunetka.
"Zdravím tě, Coro," řekl a usadil se na stoličce. "Dej mi jednu whisky."
Dívka mu nalila skleničku a poznamenala: "To je už pěkná řádka dní, co ses tady neukázal, ty mizero." Vzdychla si a dodala: "Dneska končím až v jedenáct."
"Nezlob se, ale vyrazíme si někdy jindy." Stone smočil rty v alkoholu a ušklíbl se. "Dej mi na cestu láhev pravé skotské, nejlíp Williama Lawsona."
Dívka se lítostivě usmála. "To bohužel nejde. Máme jen pár lahví a ty schováváme pro stálé hosty."
Mark se na ni svůdnicky usmál a položil na pult platební kartu. "A nepatřím mezi ně i já? Když mi obstaráš láhev, vezmu tě na celý víkend do Acapulka."
Hnědovláska se zhoupla v bocích a odešla dozadu.
"Co záleží na druhu a značce alkoholu?" zeptal se popuzeně Max.
"Je to oblíbená značka generála Khova. Když ho zachráníme, rád bych mu ji nabídl. Je to maličkost, ale potěší. A při povyšování to nemusí být na škodu, rozumíš?"
"Jsi optimista," zabručel android.
Mark usrkával syntetickou whisky, robot byl stále netrpělivější a každou chvíli se díval na hodiny. Barmanka se konečně vrátila a nesla kýženou láhev jako svátost. "Tady ji máš a nezapomeň, cos mi slíbil."

Mark ji lehce políbil na rty a zašeptal: "Jsi báječná, Coro. Takže brzy nashle!"
K androidově zřejmé úlevě se hned vrátili do vrtulníku. O tři čtvrtě hodiny později doletěli na astroport a vešli do řídicí kabiny Neptunu. Zatímco Max reaktivoval reaktory a programoval letový počítač, Stone zapnul videorádio. Jakmile spatřil zakaboněnou tvář operátora, nahlásil: "Loď Neptun na zvláštní misi. Žádám o povolení ke startu."
"Máte půlhodinu zpoždění," vrčel operátor. "Jedna loď právě přistává. Můžete odstartovat za čtyři minuty, ale jestli se opět opozdíte, další okno bude až za dvě hodiny. Mám tady pravidelné linky."
"Jen klid, tentokrát jsme už připraveni."
Neptun se vznesl přesně na vteřinu. Max nasadil pořádné zrychlení, jako by se snažil dohnat promeškané minuty, a doslova přibil Marka do sedadla. Drsný přechod do subprostoru připadal Markovi jako úleva. Když jej přešla obvyklá nevolnost, protáhl se a postěžoval si: "Chybí ti něžnost, Maxi. Příště si k tomu sednu sám."
Maxe se jeho výtka nijak nedotkla a vstal. "Pojď, čeká tě výuka."
Veškerá data ohledně dějin, zvyků a jazyka obyvatelů té či oné planety získávali agenti z takzvaného psychického induktoru. Aby se zbytečně neztrácel čas, výuka probíhala při letu subprostorem, který trval zpravidla několik dní.
Mark se natáhl na lehátku, nasadil si přilbu s elektrodami a Max pečlivě nastavil induktor.
"Můžeme," řekl Mark a zavřel oči.
"Spi sladce," pravil android a stiskl červené tlačítko.

3

Mark se opatrně posadil a sejmul si přilbu. Jediným pohledem na přístroje zjistil, že za dvacet dvě hodiny vstřebal údaje, na které by jiný člověk potřeboval tři čtyři dny. Znovu poděkoval oběma tvorům, s nimiž se setkal na svých cestách a kteří mu zdokonalili mozkové neurony.
Hodil do sebe sklenici posilujícího nápoje a vrátil se do pilotní kabiny. Posadil se vedle Maxe.
"Co se stalo? Induktor se porouchal? Měl ses vzbudit až pozítří," divil se android.
"Jazyk domorodců z Fegy je velice jednoduchý. Ještě nepřišli ani na takové rafinovanosti, jako jsou třeba slovesné vidy."
"Škoda," poznamenal kovově Max.
Mark si jeho poznámky nevšímal a zeptal se: "Kurz je v pořádku?"
"Ovšem."
Když pilotoval android této třídy, nemohlo tomu ani být jinak, byly to však rituální dotazy každého astronauta po probuzení. Mark si decentně zívl a hodil okem po údajích z počítače. Náhle sebou trhl a rychle stiskl několik tlačítek.
"Zbytečně se unavuješ," poznamenal Max. "Už jsem všechno ověřoval."
Ale Mark jako by jej neslyšel. Pokračoval ve své činnosti a nakonec sarkasticky prohodil: "Jasně, všechno je v dokonalém pořádku. Kdybychom pokračovali podle těchto dat, vynořili bychom se v pásu asteroidů kolem slunce Fegy. Moc dlouho by to netrvalo a byl by z nás prach. Měl by sis dát vyměnit tranzistory a otestovat obvody."
Max si z jeho poznámky nic nedělal. "Škoda že ses probudil tak brzy. Můj program je v naprostém pořádku a měnit se nebude."
Mark se otočil k Maxovi, který teď na něj mířil pravým ukazovákem, z něhož mohl každou chvíli vyšlehnout smrtící laserový paprsek.
"Ani hnout, Marku, jinak tě musím zabít."
Kapitán Stone pokrčil rameny. "To nejde. Musíš mě poslouchat a v žádném případě mě nesmíš ohrozit. Takový je základní zákon robotiky."
"Jenomže já jsem naprogramován jinak."
"Proč jsi mě tedy nezavraždil rovnou?"
"Podle programu máš zahynout při střetu s asteroidem."
"Kdo ti dal příkaz?"
"Na takovou otázku nemohu odpovědět."

"Když se Neptun srazí, pak zahyneš taky."
"To je sice možné, ale důležitější je, abych splnil úkol."
Mark se zamyslel, přivřel oči a ušklíbl se. "Asi se budu muset napít něčeho silnějšího."
"Tak se obslu u automatu. Nemůžu tě tady nechat samotného."
"Můžeš se spojit s tím, kdo ti dává příkazy?"
"Ne, a stejně by to bylo zbytečné. Můj program je definitivní a nezměnitelný. Vzdej to. Já vím, pro vás lidi je to velice nepříjemné."
Mark se zvedl a zamířil do rohu k automatu. Natočil si kelímek a prohodil: "Obávám se, že se ti pomotá program, protože brzy vletíme do magnetické bouře."
Android sklouzl zrakem na letový počítač a oběma rukama rychle stiskl několik tlačítek. Mark vydal telepaticky příkaz:
"Teď!"
"Na počítači nic není," podivil se Max a byla to jeho poslední slova, protože od vchodu do kabiny vyšlehl laserový paprsek a zasáhl jej mezi lopatky. Android se zachvěl a sesul se na křesle.
Mark si ani nestačil otřít pot z čela a do kabiny vešla povědomá postava.
"Díky, Rayi. Už jsem se bál, že ta mašina bude na mě mířit pořád."
"Taky jsem měl strach. Jsem rád, že to máme za sebou."
"Věděl jsem, že bych bez tebe letět nemohl," ušklíbl se Mark. Zatímco sháněl láhev pro generála Khova, Ray odjel na astroport a nepozorovaně pronikl na Neptun.
Mark ukázal na nehybného androida. "Někam ten kastrol ukliď a taky ho vypni. Mohl by mít autoregeneraci jako bojoví roboti."
"To těžko, ale opatrnosti nikdy nezbývá. Radši ho rozeberu."
Ray popadl androida a vynesl jej z kabiny. Mark se spokojeně usadil do pilotního křesla. Chvíli se nehýbal, mračil se, přemýšlel, potom vstal a podíval se pozorněji do letového programu.
Zanedlouho se Ray vrátil a posadil se do sousedního křesla.
"Už je na kousky. Nemáme se čeho bát. Teď bychom měli pozměnit parametry, pokud ovšem chceš dorazit domů živý a zdravý."
"Na to je ještě dost času. Nejdřív bychom si to měli probrat a teprve pak změnit kurz."
"Já se domníval, že generál Khov se ztratil někde u Fegy..."
Mark se zasmál. "Vsadím se klidně o roční plat, že na Feze není."
"Nemám dost údajů, abych se s tebou přel." Mark si natočil ještě jeden kelímek a opět si sedl. Napil se a potom nahlas uvažoval: "Dejme tomu, že generálův android provedl podobný kousek, jaký měl v úmyslu tenhle Max. Výuka jazyků Wilku a Fegy normálně zabere čtyři dny, takže člun by se vynořil v mračnu meteoritů ještě dřív, než by se Khov probudil. Tak to naprogramovali."
"A proč se to tedy nestalo?"
"Ten chytrolín, který si celou tuhle komedii vymyslel," ušklíbl se Mark, "podcenil mé psychické schopnosti, ale hlavně generálovy. Khov má za sebou řadu misí a jeho IQ je poněkud nad normálem. Proto je docela možné, že se probudil ještě před nehodou, měl tedy možnost utéct a odeslat onu záhadnou zprávu."
"Pak by měl být někde u Fegy, jak udává..."
Mark zavrtěl hlavou.
"Právě že ne. Jenom chtěl, aby mu na to skočili. Uvažuj trochu! Khov je sám v záchranném člunu a posílá zprávu na policejní frekvenci. To znamená, že nevěří Službě a že si chce být jist, že zpráva dojde k adresátovi. Potom se zmíní, že jde zřejmě o soustavu Fegy. Nevěřím, že by si generál nezjistil polohu přesně. Chtěl nás přinutit k přemýšlení."
"Když ale není na Feze, tak kde potom je?"
"Na to právě musíme přijít. Dobře vím, že Služba má nejméně deset agentů, kteří jsou stejně schopní jako já. Ale pokud si vyžádal zrovna mě, pak pro to musel mít důvod."
"To by vypadalo, že je poblíž nějaké planety, kterou jsi nedávno prozkoumával," dedukoval Ray.
"Přesně tak. Ale teď které? Poslední slova by nám to měla naznačit. Narážel na incident, který zná jen on a já a který se nedostal do oficiální zprávy."

"To je možné."
"Baronka... Tenhle titul by ukazoval na nějakou středověkou civilizaci. Milování, to je zase narážka na jedno z mých dobrodružství, která mažeš ze záznamů... A konečně, kolik znáš bytostí, které se dožívají více než dvou set let?"
"No jasně!" zvolal Ray. "Prezidentka Maraly! Vypadala na třicet, ale ve skutečnosti jí bylo dvě stě."
"Přesně tak, drahý Rayi. A kde jsem se s ní setkal poprvé?"
"Vydávala se za baronku Sturovou na planetě Ryg. Myslíš, že Khov je tam?"
"A proč by nebyl? Teď se podívej na letový počítač a zjisti místo, kde by došlo k havárii mezi třetím a čtvrtým dnem letu." Mark podal Rayovi dlouhý výjezd z počítače. "Generálův člun mohl doletět do patnácti slunečních soustav. Nastav ale kurz na Ryg."
Ray změnil kurz a zeptal se: "Nahlásíš to Neumanovi?"
"V žádném případě. Od téhle chvíle se už ani neozveme, a než se vynoříme, vypneme i automatickou detekci."
"Budou nás pohřešovat."
"V to doufám! Aspoň budeme mít větší šanci, jak pomoct generálovi."
"Kdo za tím může být? Oč mu jde?"
Mark hlasitě vydechl. "To ještě nevím, ale až na to přijdu, tak uvidí!" Vstal a protáhl se. "Myslím, že si dopřeju trochu odpočinku. S tebou u řízení si to můžu klidně dovolit."

4
Mark na centrální trojrozměrné obrazovce sledoval namodralou kouli, vznášející se ve vesmíru. Trochu se mu sevřelo srdce. Před rokem zde prožil krásné milostné dobrodružství, ze kterého se mu odcházelo jen velice těžko.
Poprvé se mu stalo, že se vracel na planetu, kterou již prozkoumal. Služba pro dohled nad primitivními planetami prováděla pouze dvě šetření jedné planety za sto let. Agenti se tedy nemohli setkat s dávnými přáteli z misí.
Neptun přešel na oběžnou dráhu kolem Rygu.
"Data souhlasí s loňskými, naštěstí jsem si je ještě nevymazal z paměti," hlásil Ray. "Tamhle je ústí té řeky." Android stiskl několik tlačítek a na druhé obrazovce se ukázal detail. "Koukej, a tam je Syga."
Ano, Syga, pomyslel si Mark, hlavní město jediného království na planetě a všech menších vazalských panství...
"Tamhle máš zase hrad Jax, kde jsi nějakou dobu panoval," pokračoval Ray.
"Doufám, že si baronka Xena vzala našeho přítele Thura, když si myslela, že už nežiju..."
"A tam jsou vidět trosky Sturova hradu. Nechybělo moc a staly se naším hrobem. Válka s těmi divochy zřejmě ještě neskončila. Musíme si na to dát po přistání pozor." Ray ukázal na centrální obrazovku a pokračoval: "Jestli generál skutečně přistál na Rygu, jak ho chceš najít? Království má dobrý milion obyvatel, když nepočítám divoké kmeny."
"Generál na to určitě taky myslel. Jistě si vzpomněl na naši misi."
"Nemusel si ale vzpomenout na detaily," namítl Ray.
"Jen si nemysli! Ten má paměť jako slon. Dobře si pamatuje, že jsem byl jenom na Sturu, Jaxu a Syze. Navíc jsou to jediná místa, kde se na mě může odvolat a požádat o pomoc."
Android se na okamžik zamyslel. "Až na to, že nerozumí zdejší řeči... Kde tedy chceš začít?"
"Když je Stur v troskách... Pokud nám chtěl Khov ušetřit zbytečné pátrání, jistě si vybral Jax."
"Proč ne," vzdal se Ray, i když mu Markovy argumenty nepřipadaly příliš racionální. "Přistaneme tedy jako minule před svítáním v tom lese deset kilometrů od hradu. Máme nejvyšší čas."
Ještě naposled ověřili letové parametry, potom Mark vyšel z kabiny a sjel výtahem do přechodové komory. Svlékl se donaha a Ray vytáhl hromádku šatstva.
"Zatímco jsi spal, dal jsem se tak trochu na krejčovinu, aspoň jak jsem si pamatoval z loňska." Podal Markovi lněnou halenu do půli stehen a kalhoty z hrubého sukna, připomínající spíš spodky. Nakonec si Mark nazul vysoké boty a oblékl koženou kazajku.
"Nezapomeň na ochranný opasek," připomněl mu Ray.

Opasek byl skutečný zázrak pozemské techniky, určený výhradně speciálním agentům. V přezce se skrýval generátor, který vytvářel kolem těla ochranné silové pole. Agenti si je však většinou seřizovali na nižší výkon, aby nevzbuzovali přílišné podezření soupeřů. Rány sice cítili, ale nikdy pro ně nebyly smrtelné.
Mark se opásal a Ray mu na opasek zavěsil meč se širokou čepelí a na druhou stranu pořádný tesák. Kapitán se nemohl ubránit úsměvu, když si uvědomil ten kontrast mezi středověkou výzbrojí a opaskem. Nakonec mu android přehodil přes ramena červený plášť.
"Jsi přímo okouzlující," posmíval se mu, zatímco si sám navlékal podobný oděv, jen trochu opotřebenější, jak se na sluhu slušelo.
Přešli do výsadkového modulu.
"Ke startu připraven," hlásil Ray.
Neptun se otevřel a modul vyletěl v duhovém oblaku. Zakrátko pronikl do nižších vrstev atmosféry, Ray snížil rychlost a přistál na jakémsi palouku. Mark vyskočil na zem a zhluboka se nadechl vonného lesního vzduchu.
Dveře modulu se syčivě zavřely, potom se stroj odpoutal od země a pohltila jej černá obloha.
"Nastav si pole na maximum," znovu doporučil Markovi Ray. "Zaregistroval jsem v okolí několik velkých ohňů."
Netrvalo dlouho a začalo se rozednívat.
"A teď kupředu," rozhodl Mark. "Už se těším na svůj hrad."
Zakrátko dorazili na kraj lesa. Před nimi se rozprostírala velká pláň a za ní se zvedal primitivní hrad obehnaný hradbami se čtyřmi strážními věžemi. V podhradí se krčilo několik desítek chatrčí s doškovými střechami. K hradu došli po dvou hodinách rychlejší chůze.
"Pole jsou obdělaná," podotkl Ray, "a na pastvinách jsem viděl několik camexů." To byli čtyrnožci sloužící za jízdní a tažná zvířata. Připomínali pozemské koně, byli však mohutnější a měli větší hlavu, z níž svítil pár obrovských očí bez víček, jakoby hmyzích. Dlouhé štíhlé nohy byly zakončeny třemi kopyty.
"Zdá se, že tvůj následovník pokračuje v tvém díle."
Padací most byl spuštěný a mříž zvednutá. Rolníci a kupci vcházeli a vycházeli za mizivého zájmu jednoho strážného.
Na hradním nádvoří vládl čilý ruch, protože se zde soustředili řemeslníci. Marka upoutala kovárna. Za ten rok se budova rozrostla a plně zaměstnávala dvacet dělníků.
Za sebou zaslechl jakýsi výkřik a otočil se. Rázoval si to k němu obr obnažený do půli těla, s pletenci svalů a kostnatou hrudí, a usmíval se na celé kolo.
"Pane Marku, jaká radost vás opět vidět! Když jsem vás spatřil, nevěřil jsem vlastním očím."
"Mistře Vorfe, vidím, že obchody vzkvétají."
"Přesně jak jste říkal. Ten černý kámen z kopce se smíchá s tou žlutou zemí a je z něj skvělá ocel. Už jsme ukovali desítky mečů, štítů a brnění. Všichni pánové sem posílají své sluhy a nabízejí celé jmění, jen aby získali meč, jaký jste věnoval králi Czirovi."
Mark by si byl s kovářem rád popovídal, ale nebyl na to čas. Na nádvoří vešel muž s ženou a Vorf na ně křikl: "Pane Thure, koukejte, kdo nás přišel navštívit!"
Pár k nim rychle zamířil. Muž byl statný hnědovlasý chlapík výrazných rysů a žena velice krásná. Mark v ní hned poznal baronku, jež mu necelý měsíc dělala manželku. Kulatící se bříško napovídalo, že ji brzy čeká radostná událost.
Thur se ostýchavě usmál. Příliš ho nenadchlo, že se tu znovu ukázal člověk, o kterém si myslel, že zmizel už navěky. Nicméně přistoupil k Markovi s rozevřenou náručí.
"Pane Marku, jsem vaším návratem potěšený i překvapený."
"Dobrý den, Thure, vypadáš dobře. A ty, drahá Xeno, jsi stále kouzelná. S potěšením zjišťuji, že potomstvo je na cestě."
Baronka se zapýřila a ve snaze překonat rozpaky navrhla: "Jistě jste unavení. Pojďte si sednout k nám."
Tak rychle, jak jí to její stav dovoloval, zamířila k panským komnatám. Sotva se usadili ve velkých křeslech potažených kůží z camexů, mladičká služtička jim přinesla číše a velký džbán a obsloužila je. Podala Markovi pohár plný kwistu a svůdně se na něj usmála.

"Díky, Samo," vrátil jí úsměv. Služebná dosud nezapomněla na jejich chvatná a vášnivá objetí. Baronka ji však k její lítosti rázně vykázala z místnosti.
Thur si odkašlal a zahájil konverzaci: "Kde jste byl, pane Marku? Domnívali jsme se, že jste zahynul na Sturu. Bůh je mi svědkem, že jakmile to bylo jen trochu možné, prohledali jsme kámen po kameni a doufali, že najdeme aspoň vaše tělo, abychom je mohli pochovat, jak náleží. A když jsme nenašli ani vaše tělo, ani tělo barona a baronky ze Sturu, nějakou chvíli jsme doufali, že vás zajali Byanové. Potom jsme vyzpovídali několik zajatců a ke své lítosti jsme zjistili, že v zajetí nejste. Času bylo málo a král si přál na Jaxu silnou posádku. Vyhlásil turnaj o baronku Jaxovou. Díky vaší radě a vaší štědrosti jsem se mohl přihlásit a vyhrál jsem."
Mark lehce pokývl hlavou. Na Rygu bylo zvykem, že panství patřila ženám a právo přecházelo na nejstarší dcery. Muži mezi sebou bojovali a vítěz získával ženu a její titul. Muž se stával pouhým uživatelem majetku a o svém následníkovi nerozhodoval. Když mužské potomstvo dospělo, odcházelo z hradu a vstupovalo do královského vojska nebo do vojska jiného šlechtice. Pak většinou čekalo, až bude vyhlášen souboj o nějaké uvolněné panství.
"Thur byl úžasný," usmála se baronka. „Musel bojovat se třemi uchazeči. Měla jsem o něj strach."
"Je vidět, že ti Rayův výcvik dal hodně," poznamenal Mark.
"Ovšem. Jinak bych nikdy nezvítězil."
"A co Byanové? Dali vám už pokoj?"
Thur si hlasitě povzdychl. "Když zničili Stur, vyrazili na Jax. Naštěstí se včas dostavilo královské vojsko a před hradbami se rozpoutala hrozná bitva. Nepřítele se podařilo odrazit. Naše jednotky však byly příliš vyčerpané, než aby jej mohly pronásledovat. Měli jsme několik měsíců klid, tedy v zimě, ale od jara už zase v houfcích útočí podél celé hranice. Vojsko je ustavičně pronásleduje, ale je to marné. K nám se však ještě nedostali, takže se nám podařilo aspoň sklidit úrodu."
Mark zesmutněl. "Obávám se, že Byanové čekali jen na to," zabručel. "Chtějí větší kořist. Dneska v noci jsme v lese viděli několik ohňů."
Thur na něj vytřeštil oči.
"Co s vámi vlastně bylo?" chtěla vědět baronka.
Mark se na chvíli zamyslel. Hledal nějaké věrohodné vysvětlení.
"Když jsem tě opustil, drahá Xeno, vyrazil jsem rovnou na Stur. Byanové na něj zrovna zaútočili. Bojovali jsme s nimi, jak to jen šlo, ale přesila byla příliš velká. Útočníkům se podařilo ztéct hradby a celý hrad vyvraždili."
"To je hrůza," skočil mu do řeči Thur. "Byl jsem tam pak s královským vojskem. V životě jsem neviděl tolik mrtvých druhů..."
"Ray a já jsme byli zraněni a Byanové nás považovali za mrtvé. Probrali jsme se až nočním chladem. Odplížili jsme se stranou. Viděli jsme, jak zapálili hrad. Potom jsme se skrývali v chatrči jednoho uhlíře a Ray, který byl na tom o něco líp než já, o mě skoro měsíc pečoval."
"Proč jste se nedal přepravit na Jax?"
"Zpočátku to ani nešlo."
"A potom?"
"Už jsem nechtěl." Všiml si, že Xena posmutněla, a rychle dodal: "Ne, nic si nevyčítej. Byla jsi báječná žena a bylo mi s tebou skvěle. Jenže já pořád zůstal tím potulným rytířem, který nikdy nevydrží dlouho na jednom místě. A tak sotva jsem se udržel na nohou, pokračoval jsem dál ve svém kočovném životě."
Pousmál se. "Věděl jsem, že je tu někdo, kdo ti bude oporou. Nikdy bych se na Jax nevrátil, kdyby mě k tomu nedohnaly závažné okolnosti."
"Smím vědět, jaké to byly, pane?" otázal se už klidnější Thur.
"Hledám muže, který mi byl něčím jako otcem. Mohl se tady ukázat tak před týdnem. Je mu padesát, je mohutný a má úplně holou hlavu."
"Lituji, pane Marku, ale nikoho podobného jsme tady neviděli," odvětil okamžitě Thur a Mark jen těžko skryl své zklamání.
"Ty tvé skvělé dedukce z několika špatně odchycených slov patrně nefungují," poznamenal Ray.
"Nedá se nic dělat. Musím hledat dál," pokrčil Mark rameny.

"Nemůžete hned odjet," protestovala baronka. "Zůstaňte aspoň na noc."
"To nejde. Musím se bez meškání vydat do Sygy."
Vstal, ale vtom se z nádvoří ozvaly výkřiky.
Do místnosti vpadl zbrojnoš. "Pane, jakýsi drvoštěp si s vámi přeje mluvit. Je raněný a tvrdí, že je to nesmírně důležité."
"Ať vejde!" přikázal Thur.
Zbrojnoš za chvíli přivedl muže v cárech. Na holé kůži bylo zřetelně vidět rány bičem. Nešťastník ušel několik kroků a padl před Thurem na kolena. Byl tak udýchaný, že nemohl ani promluvit. Baronka mu dala napít kwistu.
"Byanové!" vyhrkl. "Zajali mě, ale v noci se mi podařilo utéct."
"Kde jsou?"
"Skrývají se v lese. Je jich hodně a zítra chtějí zaútočit. Musíme utéct!"
"Uklidni se a jdi do kuchyně. Dají ti něco k jídlu."
"Mají Byanové hodné zajatců?" zadržel ho ještě Mark.
"Bylo nás třicet. Museli jsme kácet stromy a připravovat otepi, kterými chtějí zítra překrýt příkop."
"Neviděl jsi tam vysokého plešatého muže?"
"Ne, pane."
Mark nyní nevěděl jak dál. Normálně by se měl vydat na cestu, dřív než nepřítel začne hrad obléhat. Ale nechtělo se mu opustit přátele v neštěstí, zvlášť když se znepokojený Thur zeptal: "Co teď, pane Marku? Ve válečném umění se příliš nevyznám."
Mark odpověděl skoro vztekle, jako by Thur za všechno mohl. "Bijte na poplach. Ať sem rolníci naženou dobytek a přijedou se svými zásobami. Co nepoberou, ať spálí, aby to nemohl použít nepřítel. Všichni schopní muži ať se ozbrojí, ať utvoří oddíly a každý dostane na starost určitý úsek hradeb. A nakonec je třeba vyslat posla za králem, aby přispěchal na pomoc."
Zatímco Thur odběhl vydat příslušné rozkazy, Mark telepaticky vyslal k Rayovi:
"Půjdeme se podívat za naším kamarádem kovářem. Myslím, že mi brnění přijde docela vhod."

5

"Podívejte se na tohle, pane Marku," ukazoval Vorf na krunýř z leštěné oceli. "Uznejte, že je to krása. Myslel jsem, že si ho koupí někdo z pánů ode dvora, ale mnohem užitečnější bude tady. Štít budete mít hotový za hodinu." Usmál se Markovu údivu. "Jakmile jsem se dozvěděl, že musíme do boje, věděl jsem, že budete potřebovat štít, a dal jsem na něj malovat váš erb: hvězdu v azurovém poli."
Když byla řeč o placení, kovář jen zavrtěl hlavou. "Kdepak, pane Marku, dovolte mi, abych vám to daroval." A s ostychem dodal: "Jestli budeme za pár dní ještě naživu, pak za to můžeme vděčit jedině vám."
Na hradním nádvoří vládl zmatek. Hradní stráže pobíhaly sem a tam, zatímco přes padací most se hrnuli vesničané s povozy a dobytkem. Thur s několika ozbrojenci regulovali příliv vystrašených poddaných a rozdělovali úkoly.
Sama se ostýchavě dotkla Markovy ruky. "Pane, paní baronka vám dala připravit komnatu a máte tam svačinu, protože jste dnes neměl ani čas se nasnídat."
Mark přikývl. "Děkuju, teď stejně nemůžu být v ničem užitečný. Půjdeme se tedy osvěžit. Přiznám se, že na zdejší kuchyň mám jen ty nejlepší vzpomínky."
Když něco snědl, natáhl se na lůžko, aby si odpočinul od ranního shonu. Zapomněl však na Samu, která se k němu okamžitě přitulila.
"Líbejte mě, přitiskněte mě k sobě, mám strach," zašeptala. "Kdoví, co nám chystá budoucnost..."
Mark trochu zaváhal a Ray zabručel: "Půjdu se podívat na hradby, abych nemusel vypínat nahrávání."
"Poslyš, neměla bys být u své paní?" zeptal se Mark Samy, která se mu stulila do náručí.
Zachichotala se. "To ona mi řekla, abych šla za vámi. Vsadím se, že kdyby jí to její stav dovolil, jistě by byla radši na mém místě."
Na to už Mark neodpověděl a střemhlav se vrhl do víru rozkoše.
Navečer Mark zašel za Rayem na hradby. Na nádvoří se již podařilo nastolit pořádek. Ženy a děti

nalezly útočiště ve věžních komnatách a muži tábořili ve skupinkách venku. Padací most byl vytažen a mříž spuštěna. Na pláň před hradem dopadaly poslední sluneční paprsky a nic nenasvědčovalo tomu, že se blíží nepřítel.
"Doufejme, že šlo jen o planý poplach," vzdychl si Mark. "Potom bychom mohli v klidu pokračovat v pátrání."
Vyběhla za nimi udýchaná Sama. "Pán svolává poradu do velké síně a prosí vás, abyste tam přišel."
Mark dívku něžně pohladil po tváři a požádal ji: "Vyřiď, že hned přijdeme."
Když se pružným krokem vzdalovala, ještě jednou se podíval na prázdný obzor. Když vcházel do hlavních dveří, narazil na dřevorubce, který vyvolal poplach. Po dobré stravě a odpočinku se již očividně zotavil.
"Pane...," zabručel rozpačitě.
Mark mechanicky sáhl do váčku a vytáhl z něj několik zlatých mincí, které mu Ray vyrobil ještě na Neptunu. Muž je radostně popadl, ale neodešel.
"Přemýšlel jsem o otázce, kterou jste mi ráno položil."
"No a?" zeptal se se zájmem Mark.
"Jsem si jistý, že v naší skupině žádný plešatý nebyl, ale včera se k nám přidal silný oddíl Byanů, rovněž se zajatci. Vznikl tím zmatek, který mi dopomohl k útěku."
"No a dál," povzbuzoval ho Mark.
"Ty nové, co přišli s nimi, jsem skoro neviděl. Ale jeden kamarád mi ukázal zajatce, takového statného chlapa, a tvrdil, že je němý. V náručí nesl nemocné děcko. Ale teď si nejsem jistý, jestli byl, nebo nebyl plešatý."
"To je zajímavé," ozval se telepaticky Ray, "Khov přece neovládá zdejší jazyk, proto by se klidně mohl vydávat za němého."
Mark zamyšleně vešel na nádvoří. Thur jej radostně přivítal. Vedle něj seděl Vorf a ještě další dva muži. Jeden byl nový pobočník, mladý, statný, s upřímnou tváří, druhý byl o něco starší, nahrblý a s ohromnýma mozolnatýma rukama rolníka.
"Utvořil jsem čtyři oddíly a každý bude bránit jeden úsek hradeb. Věže jsou na žebříky příliš vysoké, proto jsme do nich schovali ženy a děti."
Thur vysvětloval a objasňoval, Mark mu roztržitě přikyvoval. Loni se za podobných okolností zúčastnil obrany hradu Sturu a nepodařilo se mu zabránit jeho zničení. Vždycky je bolestné vidět umírat ty, kdo byli vašimi přáteli, třeba jen krátkou dobu.
Když Thur skončil, pohlédl na Marka a Mark mu odpověděl: "Byanové si dávají na čas a toho je třeba využít. Zásoby kamení na hradbách jsou nedostatečné. Budete muset rozebrat nějakou stavbu na dvoře. Projektily musí být dost těžké, aby polámaly žebříky."
Mladý pobočník odešel vydat rozkazy a Mark se zeptal Vorfa: "Máš dostatečnou zásobu těch černých kamenů?"
"Minulý týden jsem si dal navézt deset vozů."
"V tom případě byste měli rozdělat ohně a vařit vodu ve velkých kotlích. Vroucí sprcha útočníky pěkně osvěží," poznamenal s úšklebkem.
"To je skvělý nápad," nadchl se Thur. "Vorfe, vezmi si to na starost. Sežeň všechny dostupné nádoby, i kdybychom měli být několik dní bez polévky."
Mark osaměl s Thurem a zabručel: "A to nevíme, kolik těch Byanů je. Dnes v noci bychom měli vyrazit na průzkum."
Ten nápad Thura příliš nenadchl. "Mám jít s vámi?"
"Ne, to nebude nutné. Nebudeme bojovat, pouze se neviděni podíváme. V tomhle se už docela vyznáme. Dejte nám osedlat dva camexy a uvědomte stráže u brány. Vyjedeme, až se úplně setmí."
6
Byla už skoro půlnoc, když Mark zastavil na kraji lesa.
"Co chceš dělat teď?" zajímal se Ray.
Mark měl za jízdy neprostupnou tmou dostatek času na přemýšlení. Postupovali vpřed jen díky Rayovým detektorům. "Použiješ antigravy a prozkoumáš okolí z výšky. Proti obloze tě teď nikdo neuvidí. Byanové

si určitě rozdělali táborové ohně, takže se můžeš podle nich orientovat. Zkus odhadnout jejich sílu, a hlavně zjisti, kde mají zajatce."
Ray přikývl, ale než se vznesl do vzduchu, ještě Marka napomenul: "Udělej mi tu radost a posil si pole na maximum. Dobře víš, že sekera v obratných rukou dokáže natropit pěknou neplechu. Nerad bych tě převážel na loď."
"Staráš se o mě jako otec," zašklebil se Mark, ale jako vždy poslechl.
Ray se plavně vznášel nad stromy a Mark se při pohledu na něj nemohl ubránit obdivu nad uměním lidí, kteří dokážou sestrojit tak důmyslný stroj, a k tomu ještě vybavený tak dokonalými zbraněmi, jako jsou laser a dezintegrátor.
Potom už jen netrpělivě přešlapoval a čekal, až se Ray vrátí s informacemi. Minuty míjely, dlouhé, nudné, nekonečné, úzkostné. Už to nevydržel a musel se s přítelem psychicky spojit.
Ray se mu ozval okamžitě: "Viděl jsem asi čtyřicet ohňů na více než dvou hektarech. Byanů je aspoň tisíc. Stromy jsou ale tak hustě vedle sebe, ze není pořádně vidět. Budu muset níž a držet se těsně pod větvemi a mimo ohně. Takže to potrvá ještě aspoň hodinu."
Aby se Mark aspoň nějak zabavil, šel se podívat, jsou-li camexové dobře přivázáni.
"Mám ho!" ozval se radostně Ray. "Naprosto jasně vidím generála Khova. Leží na zemi mezi asi třiceti dalšími zajatci. Zdá se, že jsou všichni spoutáni na rukou i na nohou. Navíc se kolem potuluje několik strážných. Po dřevorubcově útěku jsou asi opatrnější."
Mark bleskově zvážil situaci.
"Nemůžeme vyčkávat. Použij uspávači granáty. Až všichni usnou, popadni generála a padejte. Antigravy jsou pro dva, ne?"
"Ale ne pro tři! Dej si tedy pozor, aby tě nepřekvapili!"
"Nestarej se a dělej!"
Mark celý netrpělivý rázoval sem a tam, naslouchal, snažil se zrakem proniknout hustou tmu.
"Je tu problém," Marku, ozval se mu Ray.
"Byanové?"
"Kdepak, ti spí jako mimina. Generál má v náručí tak desetiletého kluka, jako by ho chtěl chránit. Co s tím?"
"Pokud to jde, seber je oba. Potom uvidíme."
Za necelých deset minut Ray lehce přistál vedle Marka. Generál byl do půli těla nahý, celý pokrytý zaschlým blátem a s mnoha pohmožděninami na trupu a na obličeji.
"Není to nic vážného," prohlásil Ray, když jej vyšetřil. "Nechci ti nic radit, ale nejlepší bude, když pěkně potichu zmizíme. Navíc nevím, jestli v noci nestřídají stráže."
Mark přikývl a vyhoupl se do sedla. "Dej sem to dítě a ty odvezeš Khova. Odlehči camexovi antigravy."
Popohnali zvířata a cvalem uháněli pryč. Za hodinu však museli zpomalit, aby si camexové vydechli.
Konečně dojeli k padacímu mostu. Stráže se skutečně vystřídaly a nějakou dobu našim přátelům trvalo, než je přesvědčili, aby je pustily dovnitř.
Jejich návrat nezůstal bez povšimnutí. Zatímco Ray odnášel oba spáče, Mark se vypravil za Thurem.
"Byanů je skutečně hodně," hlásil. "Bezpochyby zaútočí zítra a plnou silou. Podařilo se nám najít toho, koho jsme hledali, ale je nemocný. Dovolte mi, abych se teď věnoval jemu, a posilte stráže."
Odebral se do své komnaty. Ray položil Khova na lůžko a kluka přenesl do sousední komůrky. Vzbudili Samu, která hned přiběhla.
"Můžu vám nějak pomoct, pane?"
"Přines vodu a nějaké plátno."
Brzy se vrátila s požadovaným.
"Díky," řekl Mark. "A teď si můžeš jít zase lehnout."
Všimla si generála na Markově posteli a lišácky se usmála: "Dva se tam nevejdete. Má komůrka je na konci chodby," dodala významně a odešla.
"Mám generála vzbudit?" zeptal se Ray.
"Nech ho spát, myslím, že si užil až dost. Jak je na tom ten kluk?"
"Velice špatně. Zrentgenoval jsem ho a odebral mu biologické vzorky. Má nějakou vážnou infekci, něco

jako tyfus. Vysoká horečka, špatně dýchá a srdce mu bije jen slabě. Za několik hodin bude po něm."
Android zvedl oči ke stropu. Byla to velice lidská mimika, znamenalo to však, že dočasně přerušil automatické nahrávání.
"Můžeš ho zachránit?"
"Čekal jsem, že mě o to požádáš. Můžu, ale musím jednat ihned."
"Na co tedy čekáš?"
Android si z dutiny na pravém stehně vytáhl injekční stříkačku a několik ampulek. "Dám mu antibiotikum, něco na posílení srdeční činnosti a nějaké ty minerální soli."
Za deset minut se narovnal a spokojeně se na klučinu podíval. "Horečka už klesá. Výhodou těchhle planet je to, že mikroby nejsou ještě rezistentní vůči našim antibiotikům. A teď se podíváme na našeho pana generála."
Přešli do sousední místnosti. Generál sebou trochu škubal.
"Anestetikum už přestává působit," konstatoval Mark. Rozevřel Khovovi zuby a vsunul mu pod jazyk tabletku, která se okamžitě rozpustila.
Za necelých pět minut generál otevřel oči a pokusil se na lůžku posadit.
"To vám to trvalo, než jste mě našli," zavrčel. "Už mě ta hra na otroka začínala nudit." Měl však přátelský výraz a oči mu svítily radostí.
"Nijak vás nepřekvapuje, že nás vidíte, pane generále," poznamenal Mark. "Správně bych měl být na Feze a předstírat, že provádím historický výzkum."
Generál se ironicky usmál. "Když jsem si vyžádal vás, věděl jsem, že mou zprávu pochopíte. Navíc plyn těch granátů má lehkou, ale charakteristickou vůni, kterou dobře znám. Když jsem usínal, věděl jsem, že vás po probuzení spatřím." Náhle se zachmuřil. "A co kluk?" zvolal. "Kde je ten kluk?"
Mark se zatvářil utrápeně. "Ray mi povídal, že držíte v náruči nějaké dítě. Nevěděl jsem, oč jde, tak jsem mu řekl, aby je vzal taky. Teď spí ve vedlejší místnosti. Ale pokud chcete, Ray ho může zanést ještě teď někam poblíž Byanů."
Khov si oddechl tak hlasitě, až dveře zadrnčely. "Nechte těch blbostí, Stone. Ten kluk je vážně nemocný. Přikažte Rayovi, ať ho vyléčí."
Mark nasadil přísný výraz a velice komisním hlasem pravil: "To však nejde, pane generále. Zákon o nevměšování praví..."
Khov zaryčel. "Jděte mi s tím někam! Ten zákon znám taky. Život nebo smrt nějakého nešťastného kluka vývoj na téhle planetě nijak neovlivní! Byanové mu zavraždili rodiče a potom ho sebrali. Nebýt mě, byl by už dávno mrtvý. Nemohl chodit a já ho nesl celé dva dny!"
Marka docela pobavilo, že generál má tak měkké srdce, a poznamenal: "To není hlavní problém. Nejste ale odborník na mimozemskou patologii..."
"Ale pořád ještě poznám horečku!" zařval Khov.
"Ray kluka vyšetřil," pokračoval klidně Mark, jako by ho neslyšel. "Horečka už ustupuje. Ray tvrdí, že stačí, když dostane pořádně napít a najíst, a za pár dní bude v pořádku."
Khov se zamračil a spolkl nadávky, které se mu už draly na jazyk. Pohledem klouzal z Marka na androida a oči mu spiklenecky zasvítily. "Kapitáne Stone, už chápu, proč na misích tak snadno navazujete přátelství, ale radši už o tom nebudeme mluvit. Ale kdyby se vám naskytla nějaká možnost, mohl byste se postarat o jeho budoucnost."
"Podle mého se nijak neproviním proti našim řádům, když barona Thura požádám, aby jej přidělil nějaké rodině a dohlédl na jeho výchovu."
"To by se mi líbilo," usmál se generál. "A teď uvažujme pro změnu o naší budoucnosti. Zaprvé - kde jsme?"
"Na hradě Jaxu. Když jsme vás dostali z rukou Byanů, považovali jsme za rozumné, aby mezi nimi a námi byly nějaké ty hradby. Patrně jste se sem chtěl dostat i vy."
Khov pokýval hlavou. "Přesně tak. Když jsem provedl rekognoskaci terénu, přistál jsem s člunem v nějakém lese, tak třicet kilometrů odtud na sever. Bylo to dost tvrdé přistání. Ven jsem se dostal jen taktak a pak hned člun vybuchl. Doufal jsem, že za pár hodin budu na Jaxu, ale nepočítal jsem s Byany. Dostali mě ještě v lese. Myslel jsem, že mě na místě zabijí, ale když viděli, že nemám zbraně, radši mě

zajali. Řeknu vám, že to nebyl zrovna příjemný týden. A co teď? Kdy se vrátíme na loď?"
Mark se rozpačitě ušklíbl. "Hned tak to asi nebude. Člun si teď přivolat nemůžeme, protože se za chvíli rozední. Z hradu taky nemůžeme, protože je už jistě obklíčený. Musíme počkat, až skončí obléhání. Navíc musím pokračovat ve své roli potulného rytíře a zúčastnit se bojů."
Khov se zamyslel. "To ostatně spadá do pracovní náplně běžné mise. Přiznám se, že mi ti Byanové nejsou nijak sympatičtí. Chovají se k zajatcům hůř než k dobytku."
"Boj bude zřejmě velice nebezpečný. Měl byste radši zůstat uvnitř. Všichni vědí, že jste nemocný, takže to nikoho nepřekvapí."
Generál neochotně přikývl. Markovi se hlavou honily tisíce otázek, ale ovládl se a řekl si, že na ně bude ještě dost času později.
"Pokud vám to, pane generále, nebude vadit, rád bych si na hodinku na dvě lehl, než to začne."
Khov souhlasil, ale když byl Mark na prahu, zavolal na něj: "Ještě něco, kapitáne. Málem bych vám zapomněl poděkovat!"
Mark přešel chodbu a vešel do Saminy komnaty. Po špičkách došel k lůžku, přivinul se k hebkému vláčnému tělu mladé ženy a blaženě si vzdychl.

7

Marka probudily sluneční paprsky. Prudce se vztyčil. Zjistil, že je v posteli sám. Sama už dávno vstala a byla kdovíkde. Telepaticky se spojil s Rayem, který mu hned odpověděl:
"Jsem na dvoře. Hlídky zatím nic nevidí, takže jsem tě nechal spát. Služka nám nechala jídlo na pokoji. Klidně se nasnídej."
Mark přešel do své světnice a překvapilo ho, že v ní generál není.
"Vstal časně ráno," oznamoval mu Ray, "a chtěl po mně nějaké zlaťáky, aby si mohl koupit něco na sebe. Zakázal mi, abych šel s ním, že prý budu mnohem užitečnější, když budu sledovat obzor."
Když Mark posnídal, nasadil si krunýř a sešel na nádvoří, kde se setkal s Thurem.
"Vážený příteli, které místo hodláte zaujmout?" otázal se hradní pán.
"Postavím se na severní hradby. Jsou nižší než ostatní a příkop je tam mělčí. Tam bych očekával největší nápor."
"Patrně máte pravdu," povzdychl si novopečený baron. "Pošlu vám tam Vorfa a jeho oddíl. Já budu nad padacím mostem."
"Ale," dodal ještě Mark, "byl bych rád, kdybych se mohl zúčastnit bojů na kterémkoli místě, jež uznám za vhodné."
Došel k Rayovi, který se stoickým klidem čekal s Vorfem na ochozu.
"Rád vás tady vidím, pane!" zajásal Vorf. "Takového statečného bojovníka potřebujeme!"
Mark nechtěl kováři kazit radost, ale nedokázal sdílet jeho optimismus. Vorfův oddíl čítal pouhých třicet mužů a někteří z nich už měli na zádech pár křížků. Voda se hřála jen ve třech kotlích a zásoba kamenů byla nevalná.
"Už jdou!" vykřikl někdo a všichni zpozorněli. Byanové postupovali v dlouhém zástupu.
"Je jich nejmíň tisíc a chovají se velice disciplinovaně," poznamenal Mark. "Poučili se z loňského útoku na Stur."
"Doufejme, že tentokrát do toho nezasáhne nikdo zvenčí," zavrčel Ray.
Byanové s sebou hnali zástup zajatců obtížených kameny. Válečníci měli jen válečné sekery. V tíživém tichu uběhla hodina. Z hradeb neklidně sledovali nezadržitelně se blížícího nepřítele, který připomínal pochodující les. Kolona se nakonec rozvinula a hrad obklíčila. Potom se Byanové dali do díla. Systematicky zaplňovali příkopy kamením a dřevem. Nakonec se nakrátko stáhli a vrátili se s dlouhými žebříky.
Zavládlo úzkostné ticho. Brzy je však protrhl břeskný zvuk polnice. Najednou, jako na povel, se žebře opřely o hradby a už po nich s překvapivou svižností šplhali první útočníci. Mark zvedl paži a obránci svrhli první balvany, které útok poněkud zpomalily a dva žebříky zničily. Nelidsky silný Ray odstrkoval žebříky od hradeb a ty se pak kácely se řvoucím hroznem Byanů.
Perfektně koordinovaný útok probíhal na všech čtyřech stranách hradeb současně, ale podle Markova

očekávání byl nejsilnější na jeho úseku. Byly to přílivy a odlivy. Několika Byanům se podařilo dostat se na ochoz. Mark mával mečem a čistil prostor kolem sebe, zatímco Ray dál neúnavně odstrkoval žebříky. Zásoba kamení bohužel docházela, zbývalo už jen pár větších kusů, které stěží zvedli dva muži. O hradby se teď opíralo víc než dvacet žebříků.
"Vorfe!" zařval Mark. "Sem s těmi kotli! A honem! Ty, Rayi, popadni ty balvany."
Kovář s ostatními přivlekli těžké nádoby a vroucí obsah vylili na hlavy vetřelců, kteří už málem vnikli na hradby.
Vařící sprcha vyvolala překvapení a paniku. Byanové řvali bolestí a zřítili se pod hradby. Ray zatím s neúprosnou přesností shazoval žulové kvádry. Útočníci se nakonec ve zmatku stáhli.
Mark si vydechl úlevou a podíval se na zbývající úseky hradeb. Nad padacím mostem to nevypadalo špatně, horší to bylo na úseku, jemuž velel mladý Thurův pobočník. Na Markův vkus proniklo na ochoz až příliš útočníků. Obránci ustupovali a bojovali spíš zmateně. Očividně jim chyběla vůdčí osobnost, třebaže jakýsi statný bojovník v černé zbroji a v přilbě se staženým hledím se statečně oháněl mečem. Na černém štítu chyběl erb. Onen bojovník byl však nucen ustupovat před stále větším počtem útočníků.
Mark si uvědomil, kdo onen muž asi je. "Propána, generál!" vykřikl. "Rayi, uháněj tam a naházej je dolů!"
Android byl dvěma skoky na nádvoří, přeběhl je, vyšplhal po schodech a surově odhodil dva zbabělé dezertéry. Doběhl právě včas! Černý válečník zápolil už s deseti soupeři!
Ray zasáhl účinně jako vždy. Během několika vteřin bylo pět Byanů mrtvých, s rozbitými lebkami nebo proseknutými hrdly. Postupoval vpřed jako bojové vozidlo, tlačil nepřítele k cimbuří a shazoval ho z hradeb.
Jako by mu to ještě nestačilo, zvedal ohromné balvany a ničil žebře. Útok skončil stejně rychle, jako začal. Náčelník Byanů zřejmě usoudil, že jeho lidé potřebují chvíli oddechu, a už se vzdal naděje na snadné a rychlé vítězství. Byanové odtáhli své raněné a pár set metrů od hradeb rozbili tábor. Od svého záměru zřejmě nemínili upustit.
V té chvíli na hradby dorazil i Mark a přistoupil k bojovníkovi v černé zbroji, který se mezitím posadil na cimbuří a zhluboka oddychoval. "Pane generále, to bylo šílenství," vyčetl mu.
Khov zvedl hledí přilby. Objevil se zpocený a ztýraný obličej, z něhož radostně zářil pár očí. „Já vím, kapitáne," odpověděl zadýchaně, "ale nemohl jsem odolat. Připomíná mi to mládí."
"Mohli vás zranit, nemáte opasek."
Generál se nahlas rozesmál. "A v tom je právě celý ten půvab! Na misích mi vždycky připadalo nespravedlivé, že jsem ve výhodě. Dneska jsem poprvé měl pocit skutečného boje muže proti muži. Po tom všem, co jsem u Byanů zkusil, jsem si takové potěšení nemohl odpustit. Ale přiznám se, že mi Ray přišel docela vhod. Bylo jich na mě skutečně trošku moc."
"Pozor, jde sem Thurův pobočník," šeptl Mark. "Musíte dál předstírat, že jste němý."
Khovovi vůbec nevadilo, že unikl dalším Markovým výčitkám, a lišácky zamrkal.
"Co budeme dělat teď?" ptal se pobočník.
"Ať si chlapi zatím odpočinou," rozhodl Mark. "Ale postavte stráže. Zajdu za baronem."
"Očekává vás ve velké síni."
Khov a Ray se odebrali do své komnaty a Mark vešel do rohové věže. Baronka se postarala o studené jídlo a o velké džbány kwistu.
"Jen račte dál, pane Marku," vítal ho Thur, "a poslužte si!"
Upocený Mark se lačně napil.
"Byl to perný den," konstatoval spokojeně Thur, "ale Byany jsme odrazili. Díky vaší chrabrosti i statečnosti vašich druhů. Ta vařící voda dělala hotové divy!"
Mark si nacpal do úst pořádný kus paštiky a zamumlal: "To nejhorší nás ještě čeká. Na noc bude třeba obnovit na hradbách zásoby vody, černých kamenů a hlavně velkých balvanů na lámání žebříků."
"Muži jsou utahaní," povzdychl si Thur. "Pokud si pořádně neodpočinou, nebudou moci zítra bojovat."
"To vím taky. Na noční práce nasadíme i ženy a děti."
Mark dojedl, dopil a vstal. Ten den mu dal pořádně zabrat, cítil to v celém těle.
"Jděte, pane," usmála se na něj spiklenecky baronka. "Sama mi slíbila, že se o vás postará."
Na prahu své komnaty se Mark zarazil. Spatřil káď plnou vody a v ní nahého generála, jak bezmocně

koulí očima.
Sama mu s pomocí jakési útlé plavovlásky drhla záda, zbavovala ho potu, krve a týdenního nánosu špíny. Mark s potěšením konstatoval, že Khov utrpěl jen nějakou tu modřinu a škrábanec, ale že mu jinak nic nechybí.
Když dívky usoudily, že svou práci vykonaly řádně, přinutily generála vstát. Osušily jej a světlovláska ho pak postrčila k vedlejší místnosti. "Ještě vám pořádně prohnětu tělo, abyste se zbavil únavy."
Generál, který dál musel předstírat, že je němý, se zmohl jen na zoufalé vrtění hlavou a prosebné pohledy na Marka, který předstíral, že nic nevidí.
"A teď jsi na řadě ty," pravila rezolutně Sama a začala Marka svlékat.
Důkladně ho vydrhla, osušila a řekla: "Jdi ke mně, tam nám bude nejlíp." Všimla si, že Mark otálí, a dodala: "O přítele neměj strach, sestřenice Lara mu neublíží. Zaslouží si odměnu. Pobočník Rack nám vyprávěl, jak statečně bojoval. Nebýt tvého němého přítele, Byanové by pronikli do hradu."
Z vedlejší místnosti se už ozýval tlumený smích, vzdychání a sténání, které nemělo nic společného s bolestí. Mark se tedy nechal odvést do Saminy komůrky a natáhl se na její lůžko. Nedala jinak, než že mu promasíruje záda, což nakonec stejně skončilo smíchem a polibky...
O něco později Mark něžně pohladil Samino čelo zrosené potem. Vtom se ozval zvuk, jako když udeří hrom. Ihned se telepaticky spojil s Rayem.
"Je to jen bouřka," uklidnil ho android. "Touhle dobou jsou tady obvyklé. Bývají prudké, ale krátké."
"Což je šance, kterou bychom neměli promarnit. Leť nad byanské ležení a shoď na stany, a hlavně na jejich výzbroj, několik zápalných granátů. Budou si myslet, ze do nich udeřil blesk. Potom se podívej, jestli se královské vojsko dalo už na pochod..."
Své příkazy přerušil, protože Sama dávala najevo, že by neměla nic proti pokračování milostné půtky.
Byla již noc, když dívka, ač nerada, vstala z postele. Začala se oblékat a přitom šeptala: "Odpočiň si, musím se teď zúčastnit opevňovacích prací. Kdybys měl žízeň, něco k pití najdeš vedle v pokoji."
Po krátkém váhání vstal i Mark. Pobavilo ho, když uviděl Khova zahaleného do prostěradla, jak se oběma rukama cpe jakousi drůbeží. "Posaďte se u nás a poslužte si," zahuhlal generál s plnými ústy.
Mark se nenechal pobízet a dlouho jedli v naprostém tichu, dokud generál suše nepoznamenal: "Jestli se o tom zmíníte doma a jestli se to dozví moje žena, pak vám slibuju službu na satelitu, kde si ani počítače nepamatují, kdy tam naposledy byla ženská. A pokud váš android něco nahrál, platí pro něj totéž, nebo skončí ve šrotu."
Mark dal najevo zdvořilý údiv. "Oč jde, pane generále? Šel jsem si na chvíli lehnout do Samina pokoje a Raye jsem poslal na průzkum nepřátelských linií."
Khov se na něj podezřívavě podíval a potom se rozesmál na celé kolo. "Jste vážně prima parťák, Stone. Škoda že mi není o dvacet míň, byli bychom skvělá dvojka." A s ironickým zábleskem v očích dodal: "Občas si říkám, jestli bych si vás neměl vybrat za pobočníka."
Jeho slova Marka překvapila a zneklidnila, a tak odpověděl velice opatrně: "Takové povýšení by mi jistě lichotilo, ale myslím, že jsem si je zatím nezasloužil. Nečinnost v kanceláři by mě jen přinutila, abych vzpomínal na to, co jsem na misích zažil, a člověk pak většinou neodolá, aby o tom nevyprávěl mladším kolegům."
Generál se znovu rozesmál. "Vidím, že nikdy nejdete pro odpověď daleko. Dobrá, zapomeňme na to. Co navrhujete teď?"
"Půjdeme si lehnout. Zítra budeme potřebovat všechny síly. Ale kdyby došlo k dalšímu útoku, vezměte si můj opasek."
"V žádném případě. A jděte už, klíží se mi oči."

## 8

Slunce se už vyhouplo nad obzor a Mark se ve zbroji začínal nepříjemně potit. Se svými druhy se přidal k Thurovi, který už od rozbřesku neklidně sledoval nepřátelské ležení. Panoval tam čilý ruch.
"Noční bouřka měla blahodárný účinek," hlásil. "Zdá se, že do jejich tábora udeřil blesk a shořely jim žebříky. Nebesa jsou při nás!"
Khov se na Marka ironicky podíval, ale kapitán se tvářil jako učiněné neviňátko.

"Teď jen aby rychle dorazilo královské vojsko."
Mark díky Rayovu průzkumu věděl, že posily jsou vzdálené sotva jeden denní pochod. Král se zřejmě vypravil k Jaxu dřív, než k němu dorazil Thurův posel. Nejspíš měl vlastní informace.
Nepřítel se však nehodlal vzdát. Vyrazil z ležení a postupoval v sevřených šicích k hradu.
"Mají o polovinu žebříků méně než včera," hlásil Ray, který letmo přehlédl scénu svým elektronickým okem.
"Přátelé," pravil Thur, "přišel čas, abychom zaujali svá místa."
Byanové stejně jako předešlý den dorazili k hradbám a zaútočili. Tentokrát soustředili nápor na stranu, kde byl padací most, zatímco na Markově straně se pokusili zdolat hradby pomocí tří žebříků, které Ray vzápětí zničil několika dobře mířenými balvany.
"Vorfe," přikázal Mark kováři, "hlídejte to tady a případně jim vylejte na hlavu pár kotlů vařící vody. My jdeme na pomoc baronovi."
Na ochozu vládl pěkný zmatek. Několik byanských oddílů už proniklo na hradby a za nimi se valily další. Ray se prodíral vpřed s razancí tanku, aby vysekal Thura z té nejhorší seče, a Mark se náhle octl mezi několika Byany. Inkasoval bolestivé rány ze všech stran, ale naštěstí ho chránilo silové pole. Oháněl se mečem a vytvářel v nepřátelských řadách krvavou brázdu. Stěží popadal dech, srdce mu bilo jako na poplach a v rudém oparu spatřil Khova, jak se zoufale brání třem útočníkům. Vztekle se rozmáchl mečem. Dva z útočníků přešli přímo ze života do smrti, aniž ho vůbec spatřili, a třetího zlikvidoval sám Khov.
"Díky," vydechl si generál. "Už jsem si říkal, že na tenhle sport jsem poněkud starý... Pozor, za vámi!"
Mark se otočil právě včas, aby se vyhnul válečné sekeře. Útočník ztratil rozmachem rovnováhu a Mark mu propíchl hrdlo. Odstrčil tělo od sebe a poznamenal: "Nebýt vás, pane generále, asi bych z toho měl ošklivou migrénu."
"Kolikrát ti mám opakovat, že si máš pole nastavit na maximum?" vnímal rozčilený Rayův hlas. "Zdá se, že budeme mít na chvíli klid. První útok jsme odrazili a Byanové se stahují."
Nepřítel se skutečně shromažďoval poblíž svého ležení a pod hradbami zůstala řádka nehybných těl.
"Na kolik odhaduješ jejich ztráty?" zeptal se Mark.
"Tak třicet procent. Ale pořád je jich mnohem víc než nás."
Mark se podíval na slunce, které bylo ještě vysoko na obloze. "Do večera jistě zaútočí znovu. Čekají nás krušné chvíle."
Na obránce byl žalostný pohled. Z třiceti mužů kolem Thura bylo deset mrtvých nebo těžce raněných. Thur došel k pozemšťanům vrávoravým krokem. Zbroj měl celou od krve.
"Pane Marku, váš zásah mě zachránil v situaci, kterou jsem již považoval za zoufalou. Věděl jsem, že váš sluha je ostrý chlapík, ale dneska překonal mé očekávání."
Mark se snažil změnit směr hovoru. "Nařiďte lidem, aby dodali další kameny. Vaši muži jsou unavení, ať je tedy vystřídá Vorfův oddíl. Ti si dneska skoro ani nezabojovali."
Atmosféru uvolnil příchod služek vedených Samou. Všichni uhasili žízeň mocnými doušky kwistu. Uplynuly dvě hodiny v naprostém klidu, ale pro vyčerpané muže to bylo málo. Z nepřátelského ležení se ozvala polnice a tábor rázem ožil. Vojsko se opět vydalo na pochod. Bystrý pozorovatel by si však povšiml, že muži nerázují už tak radostně a že jezdci, patrně důstojníci, je občas musí nevybíravě povzbuzovat.
Byanové už byli skoro u příkopů, když k nim dorazili tři jezdci, cosi nesrozumitelného řvali a ukazovali na obzor.
Muži odhodili žebříky a rozběhli se zpátky k táboru. Obránci hradu nevěřili svým očím.
Odpověď jim dal jakýsi výrostek, který se vyšplhal na nejvyšší hradní věž.
"Královští!" křičel. "Královští!" Zajásal a málem ho to stálo život, protože mu noha ujela po břidlici a zachytil se až na poslední chvíli.
Thur padl na kolena. "Bože, děkuji ti!" volal silným hlasem.
Mark ponechal obránce jejich radosti a spolu se svými druhy se stáhl do hradu. Zatímco mu Ray pomáhal z krunýře, vysvětlil jim: "Teď máme ideální příležitost, jak zmizet a nevzbudit přílišnou pozornost. Mají takovou radost z nečekané spásy, že si na nás ani nevzpomenou."

Dole na nádvoří jásal dav. Mark přistoupil k baronovi. "Pane, nebezpečí je odraženo," řekl mu, "takže nemá už smysl, abychom se zde zdržovali. Rád bych bez meškání odjel." Thur chtěl sice něco namítnout, ale Mark pokračoval: "Jsem vlk samotář. Chci jít někam daleko na sever. Už jsem vám přece říkal, že jsem se sem vypravil jen proto, abych našel svého příbuzného. Takže - sbohem."
Zatímco podkoní přiváděl tři camexy, Mark baronovi předal chlapce, kterého zachránil Khov.
"Budeme jej vychovávat jako vlastního a vzpomínat na vás, pane Marku," slíbil Thur. "Nechť vás nebesa ochraňují."
Khov se vyhoupl do sedla a zabručel: "Aspoň jeden dobrý skutek jsem udělal..."
Spustili jim padací most a tři jezdci tryskem odjeli.
Když nastala noc, Ray zavolal modul, který měkce přistál na poli. Generál nastoupil jako první.

9

Khov opustil sanitární blok a vešel do salonu, který sousedil s pilotní kabinou. Mark se rozvaloval v relaxačním křesle.
"Není nad to, když je člověk nějaký čas daleko od civilizace," poznamenal generál. "Potom si víc váží jejích výdobytků."
Mark se melancholicky usmál. "Ani takový docela obyčejný džber vody není bez půvabu."
Jeho nadřízený se zasmál. "Neměl byste něco k pití?"
Mark se natáhl a nalil mu sklenku whisky. Generál se napil a vydechl překvapením. "To je přece Lawson! Moje oblíbená značka!"
"Vybral jsem ji speciálně pro vás, pane generále," ušklíbl se Mark. "Ale uklidněte se, koupil jsem ji za své, do nákladů nepůjde. Musel jsem Rayovi dopřát čas, aby pronikl na Neptun."
Teprve teď generálovi podrobně vylíčil, co se dělo od chvíle, kdy vstoupil do budovy SDPP. Khov ho tiše s přivřenýma očima poslouchal a pomalu přitom upíjel ze skleničky.
Když Mark skončil, zabručel: "Něco podobného se mi stalo i s mým androidem. Nicméně můj mozek byl méně sešlý, než se domníval, protože za tři dny jsem se probral. Podíval jsem se na letový počítač a byl jsem opatrnější než vy. Okamžitě jsem pochopil, že výstup v oblasti plné asteroidů nemůže být žádná náhoda ani omyl. Poslal jsem androida pro láhev do kabiny a naprogramoval jsem katastrofu v soustavě Rygu, po níž měla následovat autodestrukce lodi. Věděl jsem, že nemá smysl s ním bojovat, byl příliš dobře vyzbrojený. Anténa však byla bohužel poškozená, takže jsem stačil odeslat jen krátkou zprávu. Uvědomil jsem si, že v našich řadách musí nutně být nějaký zrádce, proto jsem zprávu poslal Neumanovi. Navíc jsem si vyžádal vás, protože jsem věděl, že s sebou vezmete Raye. Netušil jsem, že vám ten blbec Websting vnutí nového androida. Hlavně, že jste se z té pasti dostal!"
"Ale taky se mohlo stát, že bych vaši zprávu nepochopil a ještě teď se potloukal někde u Fegy."
Khov si nalil další skleničku. "Jen se tolik nepodceňujte. Věděl jsem, že když vám připomenu věci, které se snažíte utajit, tak pochopíte velice rychle."
"Proč jste tak náhle odcestoval a nikomu neřekl kam?" Mark se snažil odvést řeč jiným směrem.
"Plukovník Websting nám řekl, že musel dát prohledat archivy, aby našel vypůjčené záznamy a z nich odvodil cíl vaší cesty."
Khov se na okamžik zamyslel. "Myslím, že máte nárok na pravdu. Víte, co je to narium?"
"Těžký kov, patří mezi transurany. Zvláštní na něm je, že není radioaktivní, ale vysílá radioelektrické vlny. Je nezbytný pro výrobu subspaciálních vysílačů."
"Jste dobrý žáček," uchechtl se Khov. "Dobrá, minulý měsíc byl za mnou Neuman. Jeho agenti zjistili, že Galaktická těžební společnost vrhla na trh značné množství naria a za nízkou cenu, což by nevyhnutelně zruinovalo jiné dodavatele. Tato společnost by pak získala monopol a mohla by si později diktovat ceny. Vzhledem k tomu, že se jedná o strategickou surovinu, vládě se takový monopol, který by vytvořil stát ve státě, vůbec nelíbil."
"Ale co vy jste...," skočil mu do řeči Mark.
"Moment. Neumana tak velké množství naria překvapilo. Těží se přece jen na neobydlených planetách s nesnesitelnými klimatickými podmínkami. Zmobilizoval všechny své agenty a konečné získal nějaké informace.

Kov pocházel z jedné z nedávno objevených primitivních planet, ale ze které, to se jim zjistit nepodařilo. Proto se obrátil na mě."
Khov se posmutněle zahleděl na prázdnou sklenku a Mark mu okamžitě dolil.
"Za posledních pět let naše Služba prozkoumala pouze dvě nové planety: Wilk a Fegu. Procházel jsem hlášení, ale na nic zvláštního jsem nenarazil. Dokonce jsem si dal předvolat agenta, který byl na Feze."
"A co se stalo s tím, který prozkoumával Wilk?" zeptal se Mark.
"Nepodařilo se mi ho sehnat. Odešel ze služby, protože našel atraktivnější a výnosnější místo na jedné planetě Unie. A protože jsem nechtěl prozradit Neumanovo tajemství, rozhodl jsem se, že budu pátrat na vlastní pěst. Což se nakonec ukázalo jako kolosální chyba."
Mark potřásl hlavou. "Jestli dostanu do rukou toho, kdo se patlal v těch androidech, vyřídím si to s ním ručně!"
Khov sevřel ruku v pěst. "Jenže já jsem váš nadřízený, a proto mám přednost. A pak už si nebudete mít s kým co vyřizovat."
Setrvali delší dobu v mlčení a každý se zaobíral svými úvahami. Pomalu upíjeli whisky.
"Nač myslíte, Stone?" ozval se Khov.
Mark se uchechtl. "Řekl bych, že na totéž co vy, pane generále. Vy jste se ztratil někde v džungli na Feze a já zase zmizel i s Neptunem, protože veškeré rádiové spojení se přerušilo ve chvíli, kdy Ray zlikvidoval androida. Takže mě napadá, že nastala ideální příležitost prozkoumat Wilk..."
Khov zavrtěl hlavou. "Taky jsem na to myslel, ale je to nemožné. Neprošel jste jako já školením na psychickém induktoru."
"Nevadí, tentokrát si budu na hluchoněmého hrát já."
"Vystavujete se tak značnému riziku."
"To není tak jisté. Stačí, když budete cestou s Rayem konverzovat v domorodé řeči. Má přece automatického tlumočníka, takže se rychle naučí základům wilského jazyka a telepaticky mi je předá. Já jsem totiž docela chápavý, víte?"
Generál po něm šlehl pohledem a zamyslel se. "Nu, možná by to šlo. Nuže, změňte kurz na Wilk, chlapče!"
Mark zašel do pilotní kabiny za Rayem. "Slyšel jsi rozkaz?"
Ray líně natáhl ruku a jen přidal rychlost. "Už se dávno stalo," odtušil. "Věděl jsem, že vás nakonec nic jiného nenapadne. Ale že vám to trvalo!"

## 10

Neptun se dostal na oběžnou dráhu kolem Wilku. Khov ukazoval Markovi na obrazovce pevninu táhnoucí se od východu k západu, kterou v polovině přetínal horský řetěz. "Pouze v západní části existuje jakási civilizace," vysvětloval. "Raný středověk. Každé panství je prakticky samostatné a ustavičně bojuje se sousedy. Dva nebo tři nevýznamní králové se snaží vnucovat ostatním svou autoritu."
Mark se podíval na údaje z počítače. "Na první pohled se nezdá, že by tam byl nějaký cizí element. Hlavně nevidím nikde žádný energetický zdroj, který by byl v případě těžby naria potřeba. Vše odpovídá údajům z psychického induktoru."
Náhle zmlkl, protože na obrazovce se ukázaly další údaje. Tiše si hvízdl. "To je zvláštní. Tady je něco, čeho si váš agent nevšiml. Vidíte tu žlutou skvrnu těsně nad pohořím? Ložisko naria! V archivech ho určitě nemáte!"
Khov ukázal na větší sídlo západně od ložiska a dodal: "Podle mého bychom měli začít tady."
Za čtvrt hodiny už byli v přechodové komoře a Ray jim nabídl nové šaty. "Podle generálových informací tam mají podobnou módu jako na Rygu."
Khov si všiml, že Mark má na krku jakýsi řetízek.
"To je talisman po štěstí," vysvětloval Stone. "Dala mi ho jedna obdivovatelka. Je to celkem primitivní práce, takže nevzbudí pozornost."
Generál se shovívavě usmál. Trochu ho překvapilo, že i takoví ostřílení borci jako Mark občas propadnou pověrčivosti. Připnul si opasek.
"Nezapomeňte si jej nastavit na maximum," nabádal ho Mark, napodobuje Raye.

Ray se na něj pobaveně podíval a Khov zavrčel: "Nejsem žádný zelenáč. Lítal jsem na mise v době, kdy jste si vy ještě hrál na písečku."
Před svítáním je modul vysadil na lesním palouku a opět se vrátil na Neptun.
"Je zapnutá automatická obrana?" zeptal se Khov.
"Spustí se za patnáct sekund. Neptun neodhalí ani ty nejlepší radary."
Generál čekal na východ slunce a nervózně přecházel sem a tam. Mark, který se posadil na vyvrácený strom, prohodil: "Šetřte si síly, pane generále. Nevíte, kdy je budete potřebovat!"
Khov si nakonec sedl vedle něj. "Máte pravdu, chovám se jako nováček." Usmál se. "Není divu. Mám pocit, že jsem omládl o třicet let."
Konečně se rozednilo a trojice se dala na pochod. Za necelou hodinu vyšli z lesa. Město bylo vzdálené pouhých několik kilometrů. Šlo spíš o opevněný městys. Hradby byly vysoké přibližně čtyři metry a chránily sotva padesátku domů. Jediné kloudně opevněné místo představovala masivní obytná věž.
Kráčeli po špatné cestě vinoucí se mezi poli, většinou ležícími ladem.
"To je zvláštní," poznamenal generál, "že je nikdo neobdělává..."
Konečně dorazili k jediné městské bráně, před níž se tlačilo asi třicet nuzně vyhlížejících domorodců. Dvě stráže je vpouštěly dovnitř a prováděly jen symbolickou kontrolu.
Marka překvapil vážný výraz lidí. Nevypadali na to, že by chtěli něco prodat nebo koupit, spíš jako by je čekala nějaká nepříjemná dřina.
Když procházeli kolem strážného, muž jako by se probudil. "Kdo jste?" zeptal se podezřívavě.
Khov s naprostým klidem odpověděl: "Rytíři ze vzdáleného kraje. Zabloudili jsme v lese a přišli jsme o koně." Usmál se a dodal: "O peníze naštěstí ne." Sáhl do kapsy, vytáhl jednu z mincí, jež zhotovil Ray, a podal ji muži. "Napijte se na naše zdraví a na zdraví vašeho pána."
"Do večera tak jistě učiním." Zbrojnošovi se rozjasnila tvář a dal kolegovi pokyn, aby uvolnil trojici cestu.
Přátelé kráčeli za hloučkem, který zvolna stoupal k obytné věži. Ulici lemovaly dvoupatrové hrázděné domy, v jejichž přízemí byly většinou řemeslnické dílny. Mark se zastavil a ukázal na kováře, který zrovna koval zvíře velmi podobné pozemskému koni.
"Něco takového bychom si měli pořídit."
Khov přistoupil ke kováři a pustil se s ním do hovoru. Ray zatím Markovi tlumočil.
"Díky," zabručel Mark. "Myslím, že trošku už rozumím."
Generál vyjednával jako rodilý obchodník a kovář jim zakrátko přivedl tři koně. Khov mu předal několik mincí a řekl: "Zatím si je necháme u vás. Vyzvedneme si je později. Kde se tady můžeme najíst?"
"O kus výš je hospoda. Těsně před náměstím, kde to za chvíli začne."
Mark by se kováře velice rád zeptal, co začne, ale muž se tvářil dost nepřístupně. Pokračovali tedy dál. Kovový štít, na němž byl zobrazen kus masa na rožni, jim zvěstoval, že dorazili k hospodě. Vešli do místnosti s nízkým stropem. Skoro všechny stoly byly obsazené, ale jeden volný ještě našli. Na druhém konci místnosti se nad ohněm rožnila kuřata a příjemně voněla.
Sotva se posadili, přistoupila k nim číšnice. Byla to pěkně stavěná holka se sukní do půli lýtek a s živůtkem, z něhož překypovala bujná ňadra.
Mark se pokusil o konverzaci, dřív než ho stačil Khov zarazit: "Přineste nám džbán toho nejlepšího vína a jedno z těch pěkných kuřátek." Zřejmě se strefil i do výslovnosti, protože dívka se jen uklonila a běžela splnit příkaz.
Generál se na Marka obdivně podíval a poznamenal: "Máte talent na domorodé jazyky, jak zjišťuju. Příště už nebudu mít výčitky svědomí, až vám zkrátím chvíle odpočinku."
"To bych nedělal, pane generále, protože moje neurony a svaly potřebují značný čas, než opět načerpají sílu!"
Přerušil je návrat číšnice, která nesla džbán a tři poháry. Víno bylo lehounké, ale mělo příjemný buket. Potom následovalo ještě ono "kuře" se zlatavou a křupavou kůrčičkou. Mark pohlédl na ostatní hosty, potom vytáhl dýku a odřízl si kus stehna. Zahryzl se do šťavnatého masa a prohodil: "Jistě uznáte, pane generále, že naše Země se má v kulinářství ještě co učit."
"Máte pravdu, s jídlem na lodi se to nedá srovnat," zamumlal Khov s plnými ústy. Ray zatím předstíral, že jí.

Za oknem přibývalo venkovanů. Shromažďovali se pod věží, kde stálo lešení s jakýmsi kůlem.
Hosté chvatně dojídali, platili a hrnuli se ven. Pozemšťané brzy v hospodě osaměli. Hostinský, hromotluk se zarudlým obličejem, se jich přišel zeptat, zda byli spokojeni. Když Khov přisvědčil, usmál se, ale neměl se k odchodu.
Mark do generála šťouchl a ten vytáhl minci.
"Zbytek si nechte. Byly to opravdové hody!"
Hostinský si strčil zlaťák do kapsy a uklonil se, jak mu to jen břicho dovolovalo. Potom odešel kamsi dozadu. Přiběhla číšnice.
"Nepůjdete se podívat, jak budou pálit čarodějnici?" zeptala se.
"Čarodějnici?" podivil se Mark. "O ničem nevíme. Přicházíme zdaleka."
"To vím," usmála se dívka. "Poznala jsem to podle přízvuku." Ohlédla se a tiše dodala: "Budou pálit chudinku baronku Zaxu. Včera ji odsoudili pro čarodějnictví."
"Na základě čeho?"
"Její otec vlastnil panství na úpatí hory. Loni zemřel, byl prý celý popálený. Zabil ho drak s ohnivým hrdlem."
"Nesmysl," namítl Mark. "Draci jsou jenom v pohádkách."
Číšnice se dotkla černého kamene, který jí visel na krku.
"Viděla ho řada důvěryhodných rytířů. Ta nestvůra střeží soutěsku a zabije každého, kdo se odváží do hor."
"A co provedla ta Zaxa?"
"Nevím, ale cesta na její hrad vede přes les. Dříve bylo celkem snadné se tam dostat. Ale teď už je les dva měsíce plný netvorů, a kdo se do něj odvážil, ten se už nikdy nevrátil."
"Jak tudy tedy mohla projít?"
"To je právě ta záhada! Zaxa z něj uprchlá se všemi poddanými a služebnictvem. Když dorazili do města, byli strašné vyděšení, jeden vyprávěl hrůzostrašnější historky než druhý, až nakonec baronku uvěznili." Ztišila hlas. "Povídá se, že kdyby své panství postoupila našemu pánovi, hraběti Arzovi, všechno by bylo jinak. Jenže ona se zatvrdila a ještě si chtěla najmout vojáky, aby se mohla na hrad vrátit. V té chvíli se do toho zamotali kněží a obvinili ji z čarodějnictví."
"Na základě jakých důkazů?"
Dívka pokrčila rameny. "Hodně sluhů svědčilo proti ní. Ostatně ani nemohli jinak. Kdyby neopakovali to, co jim kněži nařídili, stali by se spoluviníky a upálili by je taky."
"Všude je to stejné," poznamenal Khov.
Mark dívce poděkoval úsměvem a do plného živůtku jí vsunul minci. Potěšené se zahihňala.

11

Pozemšťané byli na exekuci zvědaví a vyšli před hospodu. Ray kráčel napřed a zvolna razil cestu davem, takže se brzy dostali do první řady. Diváky zadržoval kordon zbrojnošů.
Nečekali dlouho. Zazněly chmurné zvuky zvonu a dveře věže se otevřely. Vyšlo z nich podivné procesí. V čele šel hrabě v šarlatovém oděvu, urostlý muž s kulatou tváří, téměř téže barvy jako jeho oděv. Za ním kráčel více než dvoumetrový kolos v černé zbroji a s přilbou se sklopeným hledím. Nesl dlouhý a široký meč. Následovala ho desítka mužů v krunýřích a přilbách.
Průvod se zastavil před hranicí. Hrabě usedl do jediného křesla, obr se postavil za něj a dvořané se rozsadili na lavičkách.
Z davu se ozval nářek a Mark pohlédl znovu k věži. Teď se ve dveřích objevila odsouzená, oblečená v prosté bílé košili, s rukama spoutanýma za zády. Byla to půvabná dívka, stěží dvacetiletá. Na ramena jí spadala záplava zlatých vlasů a její bledý uslzený obličej měl jemné, pravidelné rysy.
Vedle ní stála jakási postava v černém, vysoký, vyzáblý muž s orlím nosem a hluboko zapadlýma očima.
"To bude nejspíš velekněz," zamručel Khov. "Jako by z oka vypadl našim dávným inkvizitorům."
Nakonec vyšly stráže. Dovedly dívku k lešení, kde ji už očekával kat s kápí na hlavě a v červené kožené kazajce. K ruce měl dva pacholky. Ti dívce neurvale pomohli nahoru, přeřízli jí pouta a připoutali ji ke kůlu. Vzápětí k ní přistoupil kat s rukama založenýma na prsou.

Velekněz zvedl paži a kolem se rozhostilo ticho. Pak promluvil hlubokým a vášnivým hlasem: "Poslyšte všichni! Zaxa byla naším svatým soudem odsouzena za čarodějnictví! Je posedlá démonem. Ano! Démonem, který se skrývá v její tělesné schránce. A my jej z ní musíme vypudit!"
"Nepřipadá vám to povědomé?" zašeptal Mark generálovi do ucha.
"Odsouzená bude bičována tak dlouho, dokud démon neopustí její tělo. Jestliže je ani navzdory tomu nebude chtít opustit, donutí jej k tomu očistný oheň. Popel odsouzené bude potom vysypán do řeky."
Velekněz se krátce odmlčel. "Pakliže je někdo proti našemu rozsudku, nechť se ozve. Utká se s naším rekem a potom ať rozhodne Bůh!" Prstem ukázal na obra v černé zbroji. Bylo jasné, že s někým takovým se neutká nikdo, i kdyby se s naprostou jistotou mohl spoléhat na božskou pomoc.
Dav mlčel, kat udělal krok a strhl z nešťastnice košili. Pacholek mu podal dlouhý bič s několika řemínky. Představa, že by to krásné, ladné tělo mělo takhle trpět, byla pro Marka nesnesitelná. Bez rozmýšlení vystoupil o krok vpřed a vykřikl: "Já jsem proti rozsudku a chci se bít!"
Velekněz se zachvěl, jako by dostal elektrickou ránu.
Zamračil se a zeptal se Marka: "Kdo jsi, že se opovažuješ?"
"Jsem rytíř z dalekých krajů."
Nešťastnice k němu otočila hlavu. "Tvá oběť bude zbytečná, cizince! Malka nikdo neporazí. Raději prchni!"
Kněz se zlomyslně usmál. "Měl bys poslechnout moudrou radu," poznamenal. "Pořád ještě se chceš bít?"
"Jistě. Váš Bůh je spravedlivý, jistě bude stát při mně."
Dav krátce zahučel.
"Spíš bych řekl, že tě navádí démon. Nejdřív si opatři zbroj, aby se pak neříkalo, že to nebyl rovný souboj. Máš na to hodinu. Zároveň budeš mít čas si vše rozmyslet. Po hodině bude rozsudek vykonán."
Mark se váhavě vracel ke svým druhům a zástup se před ním rozestupoval.
"Kde najdu nějakého obchodníka se zbraněmi?" zeptal se, ale odpovědí mu bylo jen tíživé ticho.
Rozhlédl se po divácích, zopakoval svou otázku, ale každý se od něj odvracel.
Vtom se Markovi k nohám vrhla stařena v šedých šatech a objala mu kolena. "Prosím vás, pane, zachraňte mou malou Zaxu," zapřísahala jej a tvář měla zmáčenou slzami.
Mark se cítil trapně, nevěděl, jak se stařeny zbavit. Zachránila ho nakonec ona číšnice. Doběhla k nim a pomohla ženě vstát. Přitom Markovi zašeptala: "Dejte se druhou ulicí doprava. Najdete tam Oxanův krám. Je to lichvář a prodává všechno. V naději na tučný výdělek vám ochotně opatří cokoli." Potom se skloněnou hlavou, jako by se styděla, že mluvila příliš, odešla i s nešťastnicí.
"Tak jdeme," zahučel Khov. "Když už jste se rozhodl hrát si na hrdinu, musíte to dohrát až do konce."
Oxanův krámek byl malý a zaplněnými všemožným harampádím. Za stolem seděl drobný, shrbený, vrásčitý mužík. "Vítejte, velkomožní pánové," pozdravil je sípavým hlasem. "Čím vám můžu posloužit?"
"Potřebuju dobrý meč a dobrý krunýř," odpověděl Mark.
Stařec si Marka prohlédl, jako by mu bral míru. "Nevím, jestli to bude v mé moci," vzdychl si nakonec. "Dneska je všechno drahé a obyčejný obchodník jako já si může těžko dovolit..."
Ray poklepal na váček a cinkotem mincí přerušil nářek.
"Pojďte dozadu, pane. Teď jsem si uvědomil, že mám ještě jedno nebo dvě brnění."
Vešli do celkem prostorné temné místnosti. Obchodník zapálil louč a v mihotavém svitu spatřili asi deset brnění zavěšených na zdi, okované truhly a štůčky drahých látek.
"Máte docela slušné zásoby, mistře Oxane," prohodil Mark.
"Zdání klame, velkomožný pane," pospíšil si stařec s odpovědí. "To vše patří přátelům, kteří mě požádali, abych to u sebe uložil." Přistoupil k dosti zrezivělému brnění a dodal: "Myslím, že tohle by vám padlo."
Ray si brnění prohlédl rentgenem a suše zasáhl: "Radši si vezmeme toto." A ukázal na brnění na druhém konci místnosti.
Oxan zasténal. "Nevím, nevím, jestli přítel, kterému patří, se s ním dokáže rozloučit. Je dost drahé..."
"Kolik?" přerušil ho Mark.
"Třicet zlatých," zkoušel to Oxan.
"Zkusím si je."
S Rayovou pomocí si navlékl nejdřív kroužkovou zbroj, potom krunýř a nakonec chrániče lýtek.

"Tohle mi padne jako ulité. Beru."
Vrátil se do krámu a vysázel na pult třicet zlatých. Stařec, který čekal dlouhé a únavné smlouvání, se bolestně zašklebil. Litoval, že si neřekl víc.

12
Naše trojice se vrátila na náměstí. Nikdo se z něj ani nehnul, všichni čekali, jak se události vyvinou. Když se Mark prodral do prvních řad, dav zmlkl. Velekněz řekl slavnostním hlasem:
"Tvůj duch odmítl naslouchat hlasu rozumu, a proto musíš zemřít. Nechť boj započne a Bůh při rozsoudí."
Mark si spustil hledí. Úzkou škvírou viděl, jak se k němu blíží obr v černém. Kráčel těžkým krokem a působil dojmem nezničitelné síly.
"Doufejme, že není příliš rychlý," poznamenal Mark k Rayovi.
Zbrojnoši zatím odtlačili dav od místa souboje. Vtom Mark zaslechl naléhavé Rayovo varování: "Pozor! Zesil si pole. Nemáš proti sobě člověka, ale androida!"
Mark okamžitě zareagoval a pozorně se zahleděl na nehybnou postavu stojící pár metrů od něho.
"Je stejně dobrý jako ty?" zeptal se Raye.
"Přece mě nebudeš srovnávat s takovou hromadou plechu, hrál si Ray na uraženého. Je to aspoň dvacet let starý model."
"Má ochranné pole?"
"Ne. Ani laser nebo dezintegrátor. Ale jeho údery můžou být velice nebezpečné."
"Už jsi lokalizoval jeho generátor?"
"Jasně."
"Můžeš ho nenápadně zničit laserem?"
"Myslím, že ano."
"Pokusím se ho jednou či dvakrát zasáhnout, aby ti lidičkové mysleli, že jsem ho skutečně dostal."
Dál už konverzovat nemohli, protože protivník zvedl meč. Mark ránu odrazil štítem. Síla úderu ho překvapila. Ruka mu ztěžkla a štít se zdeformoval. Neměl ani čas na protiúder a kolos mu uštědřil další ránu, jíž se Mark vyhnul uskokem zpět. Android na něj nepřestával dotírat a Mark se zmohl pouze na ubohou tercii. Protivník přešel do dalšího útoku a nutil pozemšťana bez ustání ustupovat.
Dav mlčel a čekal na nevyhnutelný konec. Poblíž pódia s nahou připoutanou dívkou stál nehybně velekněz se založenýma rukama a na úzkých rtech mu pohrával lehký úsměv.
Hrabě Arz a jeho dvořané se nechovali tak klidně. Živě povzbuzovali svého šampióna a Marka častovali ošklivými nadávkami a zesměšňovali ho.
Markovi docházel dech a zoufale uvažoval. Je to robot, který absolvoval kurz středověkého šermu, o tom není pochyb, ale určitě bude mít své meze. Musím ho přelstít.
Změnil pozici a postavil se jako šermíř ze sedmnáctého století, meč natažený dopředu a s paží ohnutou. Na obra tím nijak nezapůsobil; ten se rozmáchl, aby mu meč přerazil. Mark hbitě uhnul a zasáhl androida do místa, kde se přilba dotýkala krunýře.
To byl přesně okamžik, na který čekal Ray. Nikdo si nevšiml tenounkého paprsku, který vyšlehl z jeho ukazováčku, prošel krunýřem na úrovni hrudníku a přeťal spoje generátoru energie.
Mark už přešel do střehu a vtom si uvědomil, že protivník nereaguje. Rychle mu zasadil prudký úder do přilby a ještě do něj strčil ramenem.
Energie zbavený android se hřmotně skácel k zemi. Po chvíli nevěřícného ticha hrabě vyskočil z křesla a jen údivem otevřel ústa.
Mark teatrálně zvedl meč a zvolal: "Bůh rozhodl. Zaxa je nevinná!"
Dav se k němu připojil, zprvu ostýchavě, ale potom stále hlasitěji: "Nevinná, nevinná..."
Mezitím se velekněz vzpamatoval a začal protestovat: "Je to démon! Ten muž je rovněž posedlý! Musíme je spálit oba!"
Jeho hlas se však ztrácel ve skandování davu, který se osmělil, zbavený strachu z obra, a zatlačoval kordon zbrojnošů. Mark zavolal Raye na pódium. Kat, který přišel o výdělek, se mu chtěl postavit do cesty, ale android ho jen odstrčil ramenem. Mistr popravčí odletěl z pódia, jako by ho nakopl kůň, a po

několika metrech letu se rozplácl na zemi. Už se o nic nepokoušel, rychle vstal a zmizel z dosahu stále rozvášněnějšího davu.
Jeho pacholci ho rychle napodobili. Ray přeřízl Zaxe pouta a v náručí ji odnášel pryč. Hrabě si v té chvíli uvědomil, že hrozí nebezpečí povstání, a nařídil strážím, aby s nastavenými píkami zvolna ustupovaly k věži. Dva muži popadli poraženého obra za končetiny a táhli ho s sebou.
Během pěti minut ústup skončil a těžké dveře věže se zavřely. Dav oněměl. Ray mezitím došel s dívkou ke generálovi a Markovi. Dívka, ještě celá zmatená z nenadálého zvratu situace, blekotala marně se snažíc zakrýt svou nahotu: "Děkuji vám, šlechetný rytíři."
Vrhla se k nim naříkající stařena. "Zaxo! Má malá Zaxo!" Přehodila dívce přes ramena lněný plášť a sevřela ji v náruči.
Dav nyní jásal.
"Nevím, jestli by teď nebylo rozumnější zmizet, než tady z toho bude lidové povstání," zavrčel generál.
"Máte kam jít?" zeptal se Mark Zaxy. "Hraběti se určitě pranic nezamlouvá porážka jeho šampióna, a pokud se tenhle zmatek neutiší, mohl by poslat stráže, aby nastolily pořádek."
Zaxa se na něj podívala zářícíma očima. Kupodivu si zachovala chladnou hlavu a odpověděla: "Máte asi pravdu. Můžu se uchýlit ke svému strýci. Má několik hodin odtud tvrz."
"Arz vás nemůže pronásledovat?"
Šibalsky se usmála. "O tom dost pochybuji, protože strýček přísahal věrnost a poslušnost hraběti Kizovi, kterému by se nelíbilo, kdyby někdo zaútočil na jeho vazala. Když Arz přišel o svého nejlepšího bojovníka, už si takovou chybu nemůže dovolit."
"Nuže, vydejme se bez meškání na cestu!"
Kovář jim ochotně dodal ještě dva koně výměnou za těžkou zbroj, které se Mark s radostí zbavil. Zatímco jim sedlal koně, jeho žena dala Zaxe nějaké oblečení.
Za deset minut už skupinka jezdců projela městskou bránou. Oba strážní sice trochu váhali, ale netroufali si je zadržet.
Jeli celý den, pouze jednou se krátce zastavili u řeky, aby si koně odpočinuli.
Snesla se noc a ve svitu obrovského měsíce spatřili na vrcholu jednoho kopce tvrz, pod níž se rozkládala osada čítající asi dvacet chatrčí.
Zaxa několikrát zabušila na bránu, která se hned otevřela.
Její strýc, vysoký šlachovitý muž s prokvetlými vlasy, je pozval dál do velké klenuté místnosti osvětlené loučemi.
Tam už na ně čekala kulaťoučká, živá a usměvavá baronka. Vrhla se ke své neteři a zvolala: "Drahá Zaxo, měli jsme takový strach! Celé dny jsem se modlila k nebesům, aby tě ochránila! Jistě umíráš hladem a žízní! Pojď se trochu osvěžit, než kuchař přinese jídlo."
Jakmile ženy odešly, objevila se mladá služebná se džbánem vína a s cínovými poháry. Když je obsloužila, baron se zeptal: "Jak to, že Arz dal Zaxe milost?"
"Bylo to poněkud nedobrovolné," usmál se Mark a vylíčil svůj souboj. "Měl jsem zřejmě veliké štěstí, za které musím děkovat Bohu," zakončil.
Baron se na něj pátravě podíval a dal služebné znamení, aby jim dolila. "Jen nebuďte tak skromný. Na vaše zdraví, rytíři. Je to dvakrát blahořečený den! Nejdřív má neteř dostala svobodu a potom Arz přišel o svého nejlepšího bojovníka. Už dva měsíce provokoval všechny sousedy a potom jim vždycky navrhl podivný souboj, v němž se dával zastupovat oním obrem. O život tak přišlo už pět chrabrých rytířů."
Poté se vyptával Marka na jeho původ. Pozemšťan se opatrně držel verze o potulném rytíři, což baron přijal bez dalších dotazů. "Takový čin, rytíři, si zaslouží slávu a odměnu," zamručel uznale. "Zaxa sice nemá panství, ale je dobrého rodu. Váš svazek by byl výhodný pro všechny. Svou chrabrostí jistě získáte své léno zpět."
Mark si všiml, jak se Khov pobaveně zatvářil, a obezřetně odpověděl: "Byla by to pro mě bezesporu velká čest, ale nejdřív se chci utkat s oněmi netvory v lese a s drakem. Jen tak zbavím hrad prokletí."
Přerušil je baroničin příchod. Doprovázela ji Zaxa, oblečená do půvabných modrých šatů s odvážným výstřihem, který zdůrazňoval její krásně tvarovaná ňadra. Za ní kráčela stará chůva. I ona se převlékla a Mark s překvapením zjistil, že jí nebude víc než čtyřicet a že je mnohem hezčí, než se zdála.

Zaxa, která si všimla jeho udiveného pohledu, se usmála a poznamenala: "V tom zmatku jsem vám zapomněla představit Beku. Vychovávala mě po matčině smrti a jako jediná mi zůstala po hraběcích výhrůžkách věrná."
Večeře proběhla ve značném veselí a Zaxa se nemohla nabažit líčení Markova souboje. Po jídle ženy odešly do svých komnat a zanechaly muže o samotě s pálenkou vyrobenou z jakéhosi aromatického ovoce. Nakonec se zvedl i zarůžovělý a rozjařený Khov. "Omluvte mě, ale byl to perný den, půjdu si lehnout."
Sluha je doprovodil do pokojů, jež jim připravila baronka. Komnata, do níž vešel Mark, byla osvětlená jen jedinou svící, takže teprve ve chvíli, kdy si lehal, zjistil, že v jeho posteli už někdo leží. Překvapeně couvl a zabručel: "Zaxo, co vy tady děláte?"
Drobná ručka se ho pevně chytla a přitáhla ho k sobě. "Slyšela jsem, že se chceš utkat s drakem. Chtěla jsem ti takovou pošetilost rozmluvit a zároveň ti poděkovat za to, cos pro mě dneska udělal. Nebýt tebe, byl by teď ze mě jen popel..."
Mark neměl námitek a s chutí přijímal projevy její vděčnosti.

13

Když se Mark probudil, slunce už bylo vysoko na obloze. Zaxa byla nadmíru učenlivá žačka a v noci toho moc nenaspali. Ve velkém sále bylo prostřeno k snídani a Mark tam našel generála. Vypadal unaveně a tvářil se značně mrzutě.
"Strávil jste špatnou noc?" zeptal se ho Mark.
Khov se jen suše zasmál. "Naopak, bohužel až příliš dobrou. Ta Beka se domnívala, že mám něco společného se záchranou její svěřenkyně, a mermomocí se mi chtěla odvděčit."
"Což je ovšem chvályhodné!"
"Zdála se taková klidná a usedlá, ale je jako bouře! Už jsem si myslel, že jsem se ctí podal slušný výkon, a doufal, že si konečně zasloužím spánek, ale nespal jsem ani dvě hodiny, když mě vzbudila, aby mi znovu projevila svou vděčnost!"
Mark jen stěží zachoval kamennou tvář.
"A proto jsem toho názoru, že další noc tady už strávit nemůžeme. Navíc si uvědomte, že Služba vás neplatí za to, abyste laškoval s místními kráskami!"
Mark na Khova udiveně pohlédl. "Nechápu, nač narážíte, pane generále. Pouze jsem vykonával vaše rozkazy."
Khovovi zrudla pleš, což věstilo blížící se bouři. "Chcete tím snad říct, že jsem vás požádal, abyste spal..."
"To v žádném případě," přerušil jej Mark. "Musel jsem získat co nejvíc informací. A některé informace člověk získá jedině velice důvěrně."
"To si u vás dovedu velice živě představit," uchechtl se Khov posupně. "A jaké informace jste získal?"
"Při... přátelském pohovoru se Zaxou jsem se dozvěděl, že onen drak se tady ukázal teprve loni."
"Kecy," přerušil ho nadřízený. "Dobře víte, že takoví tvorové neexistují."
Mark potřásl hlavou. "Zaxa ho viděla na vlastní oči, když tenkrát doprovázela otce. Na výšku má nejméně tři metry a má tři hlavy, které chrlí oheň. Brání každému v cestě k hoře. Právě k té hoře, v níž je ložisko naria. A ti lesní netvoři se poprvé ukázali před několika měsíci. A jestli si dobře vzpomínám, tak ložisko se táhne stejným směrem jako les."
"A co z toho vyvozujete?" zeptal se Khov.
"Nic. Jen si myslím, že by nebylo marné se do toho lesa podívat."
"Kdy se tam hodláte vypravit?"
"Třeba hned, ale váš stav mě zneklidňuje, pane generále. Vydržíte delší cestu na koni? Můžete klidně zůstat tady a Ray si vás potom vyzvedne."
Khov vyskočil. "Nejlíp si odpočinu mezi těmi stvůrami!"
Za hodinu opustili tvrz a po poledni už dojeli k mohutným lesním velikánům, připomínajícím pozemské cedry. Pokračovali po udusané lesní cestě vinoucí se mezi stromy. Vtom se les náhle změnil. Z větví visela dlouhá, na palec silná bílá vlákna a stromy vyhlížely tak trochu jako stařičké vánoční stromky.

Cesta tady končila a naši přátelé seskočili z koní. Udivený Khov učinil několik kroků a natáhl ruku k jednomu vláknu.
"Nesahejte na to!" křikl na něj Mark, ale o zlomek vteřiny pozdě. Generál už vlákno uchopil a nemohl od něj odtrhnout ruku. Chtěl si pomoci druhou rukou a dopadlo to úplně stejně. Stal se vězněm vlastní zvědavosti a neopatrnosti.
Vzduch jako by se zachvěl a v koruně stromu se ukázal asi metrový pavouk s dvěma membránovými křídly. S pozoruhodnou hbitostí šplhal dolů.
Mark se vrhl vpřed. Dvěma mocnými údery meče přeťal vlákno, které Khova věznilo, a strhl generála k sobě - přesně v okamžiku, kdy byl pavouk sotva metr od něj. Odběhli asi deset kroků. Pavouk dopadl na zem a párem vyvalených očí sledoval oběti, které mu tak náhle vyklouzly.
Chvíli váhal a pak neuvěřitelnou rychlostí vyrazil. Hned nato jeho tělo pohltil oslnivý žár, protože Ray pohotově použil dezintegrátor.
Generál si otřel z čela pot. "Fuj, to byla zrůda," vydechl. "I přes to silové pole jsem měl nahnáno. Doufám, že Ray všechno nahrál. Dobře to prodáme televizi."
Mark potřásl hlavou a odfrkl si: "To bych neřekl, pane generále."
Na Khovově tváři se objevil údiv a Ray pokračoval ve vysvětlení:
"Tahle nahrávka by neměla cenu, protože pavouky už vysílali. Pocházejí z třetí planety této soustavy, známé pod číslem 3982 3433. Jsou známí svou krutostí a ničivou silou. Nezabíjejí pro potravu, ale ničí vše, co se jim postaví do cesty. Mají jakýsi zvrácený pud sebezáchovy. Na jejich planetě je zákaz jakékoli kolonizace, dokud se nevyhubí sami mezi sebou. Některým lidem se však jejich krutost zamlouvá a několik zoologických zahrad jich pár koupilo. Někteří pašeráci s jejich pomocí pašovali drogy."
Khov se už vzpamatoval, ještě jednou si otřel čelo a ušklíbl se. "Takže vás to nijak nepřekvapilo, Stone."
"Narazil jsem na ně už na jedné misi. Tentokrát mi to trvalo několik vteřin, než jsem si to uvědomil. Bohužel. Ale bylo by zajímavé zjistit, jak se ty potvory dostaly na Wilk, když jejich mateřská planeta je odtud vzdálená několik desítek světelných let."
"Na to brzy přijdeme," zavrčel generál. "Už chápu, proč má tenhle les tak mizernou pověst."
"Jestli jich je tady víc, znamenají hrozbu pro celou planetu. Můžeme je zničit?"
Khov se zamyslel. "Vzhledem k tomu, že to není jejich domovská planeta, tak nám to zákon o nevměšování nezakazuje."
Mark pokynul Rayovi, android spustil antigravy a vznesl se nad les.
Mark s Khovem si zatím sedli pod strom a opřeli se o jeho kmen.
"Musím se přiznat, že mi odpočinek přijde vhod," prohlásil generál a zavřel oči. "Po té noci mi jízda na koni zrovna nepřidala."
Odpočinek však neměl dlouhého trvání, protože za necelou hodinu se Ray vrátil. "Byl tam ještě jeden pavouk, taky samička. Proto se zdržovaly v lese, nemohly se rozmnožovat."
Mark vyskočil do sedla a zavelel: "Ty jdi napřed, Rayi, a spusť všechny detektory, co máš. Nevíme, jaké pasti na nás ještě číhají. Rád bych se do setmění dostal na Zaxin hrad."
Cestou se však už nic zvláštního nepřihodilo a lesem šťastně projeli. Paprsky zapadajícího slunce ozařovaly menší hrad či spíš skromnou tvrz. Brána byla pootevřená, a když skrz ni projížděli, vyplašili jen několik ptáků, kteří skřehotáním dávali najevo svou nevoli.
Utábořili se v hlavní hradní síni. Ray zapálil dvě louče a s chutí snědli zásoby, které jim baronka dala na cestu.
"Teď bychom si měli najít nějaký koutek na spaní," navrhl generál po jídle. "Jsem jako přeražený."
"Tady nás aspoň nečeká žádné pokušení," usmál se Mark.
"I když," podíval se na něj Khov, "taková masáž, a k tomu od mladé dívky, má taky něco do sebe."

## 14

Vstali hned za rozbřesku. K snídani museli vzít zavděk Rayovými tabletkami, protože večer všechno snědli. Když rozlámaný Khov lezl na koně, stěžoval si: "Už mě taky napadlo, jestli mě na té mrše nenutíte jezdit schválně, abyste mě mučili. Mnohem pohodlněji a rychleji by se nám cestovalo v modulu."

"Naprosto s vámi souhlasím, pane generále, ale je to v rozporu se zákonem o nevměšování."
"Já věděl, že mi to hned nějak vysvětlíte," vrčel generál. "Bohužel máte pravdu."
Vyrazili úzkou cestou vinoucí se mezi neobdělanými poli. Obzor přetínal horský řetěz a jeho zasněžené vrcholy zářily ve slunci. K polednímu dorazili k prvním horským výběžkům. Stezka pokračovala v prudkých serpentinách až k sedlu mezi dvěma skalními hroty, tyčícími se k obloze. Mark zastavil.
"Zatím všechno odpovídá Zaxinu popisu. Drak by se měl ukázat až po další zatáčce. Jsou tam prý tři jedle."
"Nechte toho," zavrčel Khov. "Jenom ztrácíme čas." Šel příkladem a popohnal koně. Projel zatáčkou a kůň se zastavil sám od sebe. Padesát metrů od nich se tyčila příšera jako ze zlého snu.
Připomínala pozemského diplodoka posetého černými šupinami. Z trupu vybíhaly tři dlouhé krky a na každém seděla mohutná hlava s vyvalenýma očima a s tlamou vybavenou řadou špičatých zubů.
Netvor, který až dosud stál nehybně, zřejmě ucítil přítomnost vetřelců, protože jeho tři hlavy se náhle začaly zmítat do všech stran. Udělal několik dunivých kroků vpřed a z prostřední tlamy náhle vyšlehl plamen a olízl zem pár metrů před generálem. Poděšené zvíře se vzepjalo a jezdce shodilo. Naštěstí zasáhl Ray a chytil koně za uzdu. Khov se neuvěřitelně mrštně zvedl a nepřestával klít.
Drak kupodivu své výhody nevyužil a vrátil se na původní místo.
"V životě bych neřekl, že něco takového může existovat," vydechl generál.
"Trochu zvláštní, což, Rayi?" řekl Mark.
"Je to primitivní robot, jaké mají v kdejakém zábavním parku. Automatická funkce se zapíná radarem."
Khov se podíval na Marka a zabručel: "Řekl bych, že na této planetě žije nějaký šprýmař, který si potrpí na roboty. Ale protože se ty jeho hrátky odehrávají na bohatém ložisku naria, nevěřím na nějakou náhodu. Musíme pokračovat dál, tuším, že se už blížíme k rozuzlení." Obrátil se k Rayovi: "Buď tak hodný a odstraň nám z cesty ten šrot."
Android napřáhl levou paži a z ní vyšlehl fialový paprsek. Drak rázem zmizel, jako by ho přejela gigantická guma.
Khov se vyškrábal na koně, který se ještě nestačil uklidnit, a dal povel k jízdě. Přes sedlo se dostali bez jakýchkoli potíží a pak už se před nimi otevřel velký kotel rámovaný hradbou skal.
"Nevidím tu žádné stopy po nějaké činnosti," řekl zklamaně generál.
Ray je upozornil na několik černých teček na úpatí jedné skály. "Vypadá to na vchody do štol," poznamenal. "A tamhle je roztavená hornina. Jako od reaktorů při startu. Zřejmě tady nedávno přistálo několik lodí."
"Takže se na to podíváme zblízka," prohlásil dychtivě generál.
Mark by býval dal přednost větší opatrnosti, ale Khov už popohnal koně a řítil se dolů. Mechanicky se dotkl talismanu a rozjel se za ním.
Asi hodinu jim trvalo, než se dostali ke štole. Khov seskočil ze sedla a zpěněného koně nechal být. Štola byla vysoká asi tři metry. Mark se opatrně dotkl hladké lesklé skály.
"To museli udělat dezintegrátorem," poznamenal.
Sotva vešli do štoly, ze stropu vyšlehl paprsek světla a prudce ji ozářil. Hned nato se ukázali dva tlustí ovoidi s řadou antén a detektorů, nemotorně natahovali kupředu svých šest chapadel a pomalu se sunuli na antigravitačním polštáři.
Khov zaklel. "Nehýbejte se," varoval ostatní. "Tohle jsou bojoví roboti. Domníval jsem se, že je má pouze armáda. Proti jejich dezintegrátorům jsme bezbranní."
Ovoidi se zastavili asi metr před nimi a ten první pravil kovovým hlasem: "Jste v zakázaném pásmu. Následujte nás. Potom se rozhodne o vašem osudu. Jakýkoli odpor bude okamžitě potrestán smrtí."
"Generál má pravdu," upozornil Marka Ray. "Tyhle pohyblivé hrnce nemají ani za mák rozumu, ale jsou dobře vyzbrojené. A protože nám zatím nic nehrozí, bude lepší, když je poslechneme. Aspoň zjistíme, kdo proti nám vlastně stojí."
Trojice se dala na pochod. Chodba zvolna klesala do hlubin masivu. Konečně se dostali do kruhové jeskyně, do níž se sbíhalo několik chodeb a kde vládl čilý ruch. Vozíky automaticky přivážely vytěženou horninu k velikému zásobníku, kde se roztloukala, a lesklé úlomky pak putovaly na běžícím pásu k elektrické peci.

"Mají tu dokonce automatickou úpravnu," poznamenal generál.
Roboti jim však nedopřáli víc času a nutili je pokračovat dál jakousi úzkou chodbou. Po několika stech metrech je zahnali do cely, zabouchli za nimi pancéřované dveře a odešli.
Khov se rozhlédl po jejich vězení. Bylo vybavené dvěma lůžky, sanitárním blokem a jídelním automatem. U stropu byla obrazovka videofonu, ale vypnutá. Generál užuž otvíral ústa, že něco řekne, ale Mark mu významně ukázal na svítící bod v rohu stropu. Byla to kamera, která sledovala jejich reakce.
Generál zamrkal a řekl pouze: "Než nám tohle vysvětlí, rád bych se napil." Zamířil k automatu, stiskl knoflík a povzdychl si: "Mají tady jen syntetické džusy. Na whisky si ani nevzpomněli."
Mark se natáhl na lůžko a rozepnul si kabátec. Sáhl na přívěsek, chvíli si jej prohlížel a potom prstem pohladil vsazený kamínek, který připomínal falešný rubín.
"Myslím, že budeme potřebovat víc než talisman, abychom se z toho dostali," posmíval se mu generál.
"Cožpak jste nikdy neslyšel, že víra hory přenáší?" opáčil s úsměvem Mark.

## 15

Čekali už dvě hodiny. Khov byl netrpělivý a bez přestání rázoval v úzké cele sem a tam. Markovi připomínal medvěda v kleci. Vtom se rozsvítila obrazovka videofonu a na ní se ukázala přísná tvář asi čtyřicetiletého muže. Rty měl sevřené v tenké čárky. Chvíli jako by vězně pozoroval a potom až příliš laskavým hlasem pravil: "Generále Khove a kapitáne Stone, nelíbí se mi, že se vám podařilo proniknout až sem. Budu od vás chtít vysvětlení. Pevně věřím, že máte dost rozumu, abyste mi dobrovolně odpověděli, jinak bych se musel uchýlit k nepříjemným metodám, které se mi v podstatě hnusí."
"Kdo jste a co tady děláte?" vystřelil na něj Khov.
Neznámý jej obdařil mrazivým úsměvem. "Mé jméno by vám nic neřeklo a sám jste si asi již všiml, že tady těžíme narium."
"Takže pracujete pro Galaktickou těžební společnost!"
"Těžko bych vám mohl tvrdit opak."
"Ale to je v naprostém rozporu se zákonem o nevměšování! Vyzývám vás, abyste se neprodleně vrátil na Zemi, kde budete postaven před soud."
Úzké rty se zkřivily v úsměšku a odhalily až příliš bělostný chrup. "Líbí se mi váš smysl pro humor, ale protože nemáme zas tolik času, rád bych přešel k vážnějším věcem. Jak to, že jste unikli našemu androidu?"
"Takže jste to byl vy!" zaklel Khov.
"Řekněme, že naše organizace získala nad vámi jistou kontrolu. Dostáváme přednostně informace o zajímavých skutečnostech, které vaše skupiny odhalí a občas vás o tom zapomenou informovat, jako v případě tohoto výjimečného ložiska. Máme možnost dostat to z vás i jinak. Opakuji tedy svou otázku."
Generál horečně uvažoval. V této nebezpečné situaci musí usilovat o to, aby se hovor protáhl co nejdéle.
"Všiml jsem si chyby v letovém programu, a proto jsem se radši rychle odpálil."
Odpověď neznámého patrně uspokojila. Muž se podíval na Marka a pokračoval: "Proč vás nedoprovází android, kterého vám měl Websting dát? Nařídili jsme mu to přece."
Khov nad zradou svého pobočníka jen zaskřípal zuby a Mark ležérně odpověděl: "Mám zkrátka už své zvyky a tvář vašeho androida mi nesedla. Proto jsem si vzal s sebou Raye, který už nespadá pod Službu. Patří pouze mně, protože jsem ho dostal darem od jedné krásné a pohádkově bohaté ženy. Když jsem si všiml, že ten váš hrnec nefunguje, jak by měl, rozhodl jsem se, že se bez jeho služeb klidně obejdu."
"Proč jste nikde nenahlásil změnu kurzu? Měl jste přece zkoumat Fegu."
"Uvědomil jsem si, že tam těžko generála najdu, a tak jsem hledal jinde. A protože jsem na něj nenarazil, nebyl důvod, abych se spojoval se Službou."
"Kde jste ho našel?"
"To máte tak. Máme tady v okolí společné přátele, a tak mě napadlo, že toho jistě využil a dopřál si u nich trochu odpočinku. Dokonce pečoval jako chůva o jedno děcko!"
Muž pokrčil rameny. "To je mi fuk. Podstatné je, že jste ještě nikomu nepodali zprávu."
"Proč myslíte, že ne?"
"To bychom o tom věděli. Posloucháme i policejní relace."

V té chvíli Khov vybuchl. "Proč tahle tajná těžba?"
Muž potřásl hlavou, skoro soustrastně, jako by se divil, že se někdo může tak hloupě ptát. "Na této planetě jsou velice nízké náklady na těžbu. I když prodáváme za polovinu běžné ceny, máme slušný zisk, a hlavně tím likvidujeme konkurenci. Za pár měsíců skoupíme všechny společnosti, které se dostaly do potíží, a budeme monopolními dodavateli naria." Odmlčel se a po chvíli posměšně dodal: "Jen tak mezi námi si myslím, že prodejní cena pak brzy dosáhne bývalé výše a možná ještě stoupne. Pokud byste z této informace chtěli něco vytěžit, pak vás ujišťuji, že hodnota dnešních akcií naria se nejpozději do dvou let zvýší na dvojnásobek."
"Tyhle vaše praktiky stejně brzy odhalí."
"Neřekl bych. SDPP nemá důvod vysílat na Wilk další expedici. Websting, který nastoupí po vás, až budete prohlášen za pohřešovaného, na to dohlédne. Navíc musíte uznat, že jsme na této planetě postupovali velice diskrétně."
"Ten drak je váš vynález?" ozval se Mark.
"Ano, ten tady byl nejdřív. Díky jemu jsme z hor vyhnali všechny zvědavce."
"A proč jste nasadili ještě pavouky?"
"Pochopitelně, museli jste si jich všimnout. Připravujeme druhou fázi plánu, protože chceme těžit i na druhé straně hory. Razit tunel je neekonomické. Vyjednával jsem s místním zemanem nebo co je to zač. Výměnou za jednoho bojového androida mi postoupil práva na tu oblast. Lidé jsou přesvědčeni, že jsou to neblahé končiny, a už tam nestrkají nos."
"Obávám se, že budete muset svou sbírku nestvůr obnovit," upozornil ho jedovatě Mark.
Muž jen nedbale mávl rukou. "To jsou jen detaily, na ty je čas. Nejdřív ale musíme rozhodnout o vás. Já bych měl plán, ale potřebuji souhlas generálního ředitele. Jinak vás chci upozornit, že jakékoli pokusy o útěk jsou zbytečné, protože oba roboti jsou za dveřmi a bez váhání vás zabijí."
Nato obrazovka zhasla. Generál udělal několik nervózních kroků a dopadl na sousední lůžko.
"Co myslíte, že udělají, pane generále?"
"Určitě nás nepustí na svobodu," zabručel Khov.
"Myslíte, že se uchýlí až k vraždě?"
"Tahle těžba představuje značnou investici a spekulace slibují neuvěřitelné zisky. Myslíte, že za takových okolností jsou dva lidské životy důležitější?"
"Bohužel máte pravdu," souhlasil Mark. Zkřížil si ruce za hlavou a zavřel oči. "Možná nebude špatné si trošku zdřímnout."
Khov jen souhlasně vzdychl. "Máte pravdu, stejně nemůžeme dělat nic rozumnějšího."
Za necelých deset minut už oba muži spali spánkem spravedlivých pod Rayovým bdělým dohledem.

## 16

Mark líně otevřel jedno oko. Potom se protáhl, vstal a provedl několik prostocviků. Ray mu telepaticky sdělil, že prospal šest hodin, a strčil mu do ruky pohárek s tonizujícím nápojem.
"Něco nového?"
"Ne, ti dva roboti hlídají pořád za dveřmi. Chtěl jsem ti jenom říct, že..."
Vtom se probudil generál. Několik hodin odpočinku mu vrátilo starý elán.
"Co dělají ti zatracení lumpové? Přece nás tady nezavřou na celý život?"
V té chvíli se jako na zavolanou rozsvítila obrazovka a na ní se ukázal tentýž muž. Suchým neosobním hlasem šéfa, který se chce zbavit nepříjemné práce, jim oznámil: "Pan ředitel souhlasí s mou analýzou situace. Pustit vás na svobodu je pochopitelně nemožné a držet vás ve vězení by zase znamenalo jisté obtíže, protože byste se stejně pořád pokoušeli o útěk. Zbývá nám tedy jen radikální, konečné řešení."
"To si myslíte, že spácháte dvě vraždy a uniknete spravedlnosti?" rozčilil se Khov.
Muž se zatvářil znechuceně, jako by slyšel neslušné slovo.
"Jaké vraždy? Kapitán Stone je přece oficiálně pohřešovaný ve vesmíru. Úřední vyšetřování dospělo k závěru, že se jeho loď patrně srazila s asteroidem. Možná že právě teď má plukovník Websting slavnostní řeč a posmrtně mu uděluje řád za zásluhy. A pokud jde o vás, generále, na Fegu byla vyslána mise složená z našich lidí a nikde vás nenašla. Uvažuje se o tom, že by se vám mohla postavit socha ve

vstupní hale Služby. Uznejte, že v takovém případě lze jen těžko mluvit o vraždách.
Nemusíte mít obavy, zabezpečili jsme se. Upřímně řečeno, mnohem radši bych byl, kdybyste se tady na Wilku nikdy neukázali, ale člověk musí být realista, že? Roboti vás dezintegrují. Je to nejrychlejší smrt... a nezanechává stopy. Sbohem."
V té chvíli se otevřely dveře a do cely vešli dva ovoidi. První již zvedal chapadlo s dezintegrátorem.
Khov procedil mezi zuby: "Sbohem, Stone. Lituji, že jsem vás zatáhl do tohoto směšného dobrodružství."
Roboti jako by zčistajasna zkameněli. Muž na obrazovce si té změny všiml a zaječel: "Palte! Je to rozkaz!"
Vtom zasáhl Ray a oba pozemšťany srazil k zemi. Hned nato z jeho levé paže vyšlehl fialový záblesk a roboti najednou nebyli...
Ray pomohl Markovi na nohy. Zděšené tváři na obrazovce nevěnoval ani pohled. "Myslím, že máme jedinečnou příležitost k útěku."
Mark pomohl na nohy zase generálovi a vystrčil ho z cely. Proběhli dlouhou chodbou ke kruhové jeskyni. I tam zřejmě došlo k nějaké technické závadě, protože těžební automaty jako by vstoupily do stávky.
"Zlikviduj to," nařídil udýchaným hlasem Khov.
Ray neváhal a třemi dávkami dezintegrátoru zničil podstatnou část zařízení.
Trojice pak vyrazila chodbou vedoucí na svobodu. První běžel Ray, všechny detektory zapnuté. V nitru hory ječela siréna. Po několika minutách zoufalého běhu se konečně octli na denním světle. Na okamžik se zastavili, aby se nadechli. Koně jako zázrakem zůstali na místě, kde je nechali, poklidně se popásali na trávě rašící mezi kamením.
Mark ukázal na suťový svah necelý kilometr od nich. "Kdybychom se dostali až tam, můžeme se schovat a na vrcholek se vyšplháme dřív, než bude tma."
"Obávám se, že nemáme dost času," poznamenal Khov a ukázal za sebe. "Z chodeb už vybíhají roboti!"
Skutečně! Blížilo se k nim několik ovoidů. Ray popadl dva koně za uzdu a poručil jim: "Honem si nasedněte. Pokusím se je zdržet."
Khov s Markem nediskutovali, skočili do sedel a odcválali.
Generál s pohledem upřeným do dálky a se stisknutými zuby očekával tlakovou vlnu dezintegrace, ale ke svému nesmírnému překvapení dojel až k suti. Mark už seskočil z koně a zmizel za prvními balvany.
Khov jej napodobil a začal šplhat do svahu. Za dvě minuty si lehl na břicho vedle Marka. Srdce se mu zklidnilo až po nějaké chvíli, měl pocit, že mu vyskočí z hrudi. Taky rudý opar před očima se rozptýlil.
Uvědomil si, že vedle sebe má i Raye, a zaslechl Markův hlas: "Podívejte se, pane generále, roboti se zastavili."
"Patrně čekají na další rozkazy."
"Anebo mají poruchu."
"To těžko! Ale i kdyby, mají autoregenerační systém a za chvíli se opraví."
"Čehož můžeme využít a vylezeme ještě výš. Už jste se vzpamatoval?"
"V životě jsem se necítil tak dobře," opáčil dopáleně generál. "Když jsem se ještě účastnil misí, to bývala jiná fyzická! O tom vy mladí nemáte ani představu. Budu nahoře dřív než vy."
Mark to radši nechal bez komentáře. "V tom případě se vydejme na cestu," řekl jen.
Asi hodinu stoupali kamenným bludištěm. Mark si všiml, že Khov nestačí s dechem. Věděl, že by to generál v životě nepřiznal, a proto nařídil krátkou přestávku. Dole pod nimi se nic nezměnilo. Roboti dál stáli na místě.
„S trochou štěstí se dostaneme na vrchol, dřív než zareagují. Potom nás těžko můžou lokalizovat, protože ložiska naria jim naruší detektory."
Khov unaveně ukázal na výstup z chodeb, z nichž vyjížděly transy s ozbrojenými muži a velkou rychlostí mířily k suťovému poli.
"Mají dokonce i vrtulník," konstatoval Mark, když pohlédl vzhůru.
Velitel Furst zapnul polní videofon a okamžitě se spojil s ředitelem.
"Jak to vypadá, veliteli?"
"Roboti stojí dál, pane Mortimere. Technik nechápe, co se mohlo stát."

"Kde jsou ti tři uprchlíci?"
"Dostali se na úbočí hory a pokoušejí se projít suťovým polem."
"Musíte je dostat za každou cenu. Jde o bezpečnost nás všech!"
"Nebude to dlouho trvat, pane. Než budou roboti uvedeni do provozu, poslal jsem tam všechny bezpečnostní jednotky a průzkumný vrtulník."
"Výtečně. Ale pozor! Ti chlapi mají sice jen středověkou výzbroj, ale jejich android je nebezpečný. Má dezintegrátor, nevím, jak silný, ale na dva roboty bohatě stačil."
"Měli poruchu. Jinak by se mu to nepodařilo. Jeho dezintegrátor má navíc krátký dosah, jinak by zničil i roboty, co se zastavili před dolem."
"Průběžně mě informujte. V žádném případě se nesmějí dostat na svou loď, ta je určitě někde na oběžné dráze kolem Wilku."
"Naše detektory ji dosud neobjevily, pane Mortimere," namítl Furst.
Ředitel jen podrážděně mávl rukou. "Pěšky se sem určitě nedostali. Loď má patrně automatickou ochranu."
Furst změnil frekvenci a spojil se s vrtulníkem.
"Už je máme, veliteli," hlásil pilot. "Dostali se mnohem dál, než jsme čekali. Jsou teď asi v polovině svahu. Mám zaútočit?"
"Zůstaňte z dosahu dezintegrátoru a sledujte je. Kde je bojová jednotka?"
"Vysedli z transů a zahájili výstup." Vtom pilot zaskučel bolestí. "Veliteli, veliteli, dostal jsem zásah. Patrně laserem. Všechno je to nějaké podivné, nevím, já..."
Nešťastník už větu nedokončil. Plukovník viděl, jak vrtulník zakolísal, prudce ztratil výšku a zřítil se na svah hory, kde vybuchl.
Furst se vztekle spojil s pozemními jednotkami. "Poručíku Fedorenko, chci hlášení!"
"Postupujeme rychle vpřed. Na odpor jsme dosud nenarazili. Ti dva chtějí jenom utéct."
"Tak je tedy chyťte!"

17

Generál Khov dopadl na zem. Rysy měl zkřivené únavou a po brunátných lících se mu řinuly potoky potu. "Nikdy je nesetřeseme," hekal. "Jsem úplně vyřízený."
"Skutečně nás dohánějí," souhlasil Ray. "Jsou sotva padesát metrů od nás."
"Kolik jich je?"
"Třicet určitě."
Mark se podíval na vrchol, k němuž zbývalo už jen necelých sto metrů. Aby se na něj dostali, museli by ještě projít zužující se soutěskou plnou viklanů. Ukázal na jeden bod na svahu a přikázal androidovi:
"Rayi, odnes generála na tamto místo, ale ať tě nevidí. Potom se vrátíš pro mě."
"Dobrá. Dej si pole na maximum. Kdybych měl pocit, že jsi v nebezpečí, všechny je bez milosti zdezintegruju."
"To vím," usmál se Mark, "ale rád bych se takovému masakru vyhnul. Ti chudáci pouze plní blbý rozkazy."
Ray popadl Khova a Mark se zatím ukryl za dva balvany. Nečekal dlouho. Za necelých deset minut někdo vykřikl a kolem jeho úkrytu prošel muž v maskovací uniformě a s laserovou puškou.
"Pořád nic?" volal někdo zdola.
Ze všech stran se ozývalo "ne". Muž poblíž Marka se rovněž ozval a potom si pro sebe zabručel: "Aby se na to jeden nevyprd."
"Deset minut odpočinku!" zavelel důstojník. "Vemte si tablety."
K muži v maskáčích došel další a sedl si vedle něj. "Chápeš, oč tady jde, Ivane?"
První voják zavrčel: "Pokud chceš dál brát žold, tak moc nepřemejšlej."
"Koho to vlastně honíme? Nějaký divochy?"
Ivan se uchechtl. "Jasně, a vrtulník sundali oštěpem, co?"
"Tak koho?"
Ivan pokrčil mohutnými rameny. "Konkurenti se asi přiletěli podívat na zdejší ložiska..."

"A co když jsou to poldové?"
"To by jich nebylo tak málo."
"Ale jestli jsou to poldové, pak na ně nemůžem střílet."
"Proč ne? Stejně to, co děláme, je už samo o sobě nezákonný. Rozhodně nemám chuť skončit na nějakým trestným satelitu."
Mark se rozhodl, že přejde k činu. Tiše si připravil meč, udělal krok a Ivana omráčil. Než se ten druhý vzpamatoval, dostal ránu do břicha, že ani nestačil vykřiknout. Následoval úder do šíje. Mark se zmocnil obou pušek a tiše pokračoval ve výstupu.
Zakrátko se u něj objevil Ray. "Generál je v bezpečí. Chytni se mě kolem krku, donesu tě k němu."
* * *
"Hotovo, veliteli?" zeptal se netrpělivě Mortimer.
"Dosud ne, pane. Už je skoro měli, ale pak došlo k menší nepříjemnosti."
"K jaké?"
"Dva z našich překvapili a omráčili je. Zmocnili se jejich zbraní. Nevíme, jak se to mohlo stát. Ještě se neprobrali."
"To je špatným výcvikem," nadával Mortimer. "Připomeňte těm chlapům, že je neplatím za to, aby jen žrali a chlastali. Měli by si uvědomit, že za ty prachy by měli občas i pracovat."
"Je to mimořádně obtížný terén, pane," snažil se hájit své muže Furst. "Ale už postupujeme. Brzo budeme nahoře."
"Ale oni vám zatím slezou po druhé straně," zavrčel ředitel.
Furst se zle zašklebil. "Tam si ani neškrtnou. Protější svah je celý porostlý nízkou travou a nemají se tam kde schovat. Postřílíme je jako králíky."
"Jak to vypadá s bojovými roboty?"
"Pořád stejně. Inženýr tvrdí, že jim nějaká vlna narušuje centrální počítač, ale nemůže na ni přijít."
V té chvíli se z vrcholu hory ozvalo zadunění.
"Co je zas tohle?" rozvzteklil se Mortimer.
Furst se udiveně podíval na svah, odkud se zvedalo mračno prachu. "Zřejmě se utrhla lavina. Při troše štěstí je zasype."
"Pokud ji ovšem nestrhli oni a nezasype naše lidi. Jděte se tam honem podívat a potom mi dejte vědět," vrčel Mortimer.
Furst vztekle naskočil do transu a rozjel se k úpatí hory.
Prašný oblak si zvolna sedal a z něj se vynořilo asi dvacet stínů. Jedním z nich byl poručík Fedorenko a z čela mu tekla krev.
"Bylo to učiněný peklo, veliteli. Těsně u vrcholu jsme je spatřili. Už jsem chtěl dát povel ke střelbě, ale vtom jeden strčil do balvanu, pak do druhého a už to jelo..."
"Shromážděte všechny lidi a raněné dejte ošetřit!" zařval vztekle Furst. Potom se spojil s Mortimerem.
"Veliteli, žádám okamžitý výsledek!" zuřil Mortimer. "Jestli nám utečou, tak tady máme za pár dní policii. Kdy už dáte rozkaz k druhému útoku? V případě potřeby nasaďte i záložní vrtulníky."
"To by nebylo k ničemu. Mají toho androida."
"Co tedy navrhujete?"
"Potřebuju těžký dezintegrátor, kterým razíme štoly. Na tuhle vzdálenost urazí i vrcholek hory."
Mortimer na okamžik zaváhal. "Vezměte si, co potřebujete, ale už to honem skončete!" poručil nakonec.

## 18

"Ta představa, že si chvilku odpočinu, mě docela těší," zasmál se Khov, když viděl, jak jejich pronásledovatelé prchají před kamennou lavinou. "Teď jim bude trvat nějaký čas, než se vzpamatují."
Mark však jeho optimismus nesdílel. "Obávám se, že nasadí pokročilejší techniku. Radši bychom se měli honem dostat nahoru. Budu se cítit mnohem klidnější, když zmizíme v lese. Nariové záření je tu příliš silné a Ray se nemůže spojit s modulem."
Khov musel uznat, že Stone má bohužel pravdu. Z hrdosti odmítl jakoukoli pomoc. Zdolali ještě mimořádně příkrý svah a konečně se dostali na vrchol.

Leželi na břiše a hleděli dolů do údolí, kde vládl čilý ruch. Ke svahu mířily velké transy s jakousi dlouhou rourou. První, komu došlo, oč jde, byl Ray. "To je dezintegrátor určený zpravidla pro terénní práce. Je velice účinný."
Jeho druzi zbledli. Mark se podíval na dlouhou travnatou plochu, která je dělila od lesa. Než ji přeběhnou, dezintegrátor spustí palbu. "Rychle dolů," vykřikl. "Čím budeme níž, tím víc skály budou muset odstřelit."

Generál ukázal prstem na oblohu, kde ve značné výšce kroužilo několik vrtulníků. "Zatím ještě nevědí, kde se schováváme. Jakmile vyběhneme, mají nás."
Dole byli už zřejmě hotovi. A vzápětí už z roury vyšlehl fialový paprsek a udeřil do skály necelých sto metrů od nich. Celý kus vrcholu se ztratil, jako by jej zhltla neviditelná obrovská tlama.
"Teď už můžeme doufat jedině v zázrak," poznamenal Khov s chabým úsměvem.
Mark jen zavrtěl hlavou. Sbohem, příteli, loučil se s Rayem.
"Zapnu antigravy a vrhnu se střemhlav na ten zatracený přístroj," navrhoval Ray.
"To se ti nepodaří. Jen se podívej, stráže se už rozvinuly a hlídají oblohu. Dostanou tě dřív, než tam doletíš."
"I kdybych měl jen jednu šanci k tisíci, zkusím to."
Ve chvíli, kdy se Ray chystal vzlétnout, přišel další záblesk. Tentokrát však nebyl fialový, ale prudce bílý, jako od slabších atomových střel. Pozemšťané spatřili ke svému zděšení, že z místa, kde předtím stál těžký dezintegrátor, se zvedá mračno prachu.
Muži se rozutekli na všechny strany a Khov si setřel pot z čela. "Co se to stalo? Zdá se, že jsme zase dostali odklad."
Ray s neskrývanou radostí oznámil: "To vybuchla taktická střela."
"A odkud sem přiletěla?" podivil se Mark.
Záhy se jim dostalo vysvětlení. Na obloze se ukázala veliká loď a snesla se na střed planiny.
"Propánakrále, vždyť je to policejní křižník!" zvolal Khov.
Sotva křižník dosedl, všechny otvory se otevřely a z nich vyletěly bojové vrtulníky. Silný hlas z reproduktorů oznamoval: "Tady Vesmírná policie. Zůstaňte na místě a složte zbraně! Kdo neuposlechne, zahyne!"
Muži odhazovali laserové pušky a zvedali ruce, co nejvýše mohli.
Jeden vrtulník zamířil na vrchol hory a dosedl pár metrů od naší trojice. Vystoupil z něj mladý poručík v perfektně střižené černé uniformě. Zasalutoval. Generál mu rovněž zasalutoval.
"Všechna čest, pane generále," prohlásil poručík. "Buďte prosím tak laskav a nastupte si, plukovník Parker by se s vámi rád setkal."
Khov, ještě celý zmatený, jen přikývl. Když se vrtulník odlepil od země, generál zabručel: "Jak jste mohli tak přesně vědět, kde zrovna jsme?"
Mark pohladil amulet a usmál se. Vrtulník zmizel uvnitř křižníku. Poručík je okamžitě odvedl do salonu, kde seděl mohutný a šlachovitý plukovník Parker a tvářil se velice přísně. Proti sobě měl Mortimera, který si i nadále zachovával svůj zpupný výraz.
"I kdybychom nakrásně porušili zákon o nevměšování," říkal zrovna, "pak je na soudním počítači, aby to prokázal. Ovšem surovost vašeho zákroku je nepřípustná. Má společnost na vás podá žalobu." Když spatřil Khova a Stonea, v očích se mu na okamžik objevil zmatený výraz, ale hned se zase vzpamatoval.
"Budete se ale muset zodpovídat z pokusu o vraždu," podotkl generál.
Mortimer jen pokrčil rameny. "Bude to jen slovo proti slovu. Počítač těžko rozhodne."
"Jenže náš android všechno nahrál," připomněl mu Khov.
Když si to Mortimer uvědomil, poklesla mu ramena. Parker dal znamení policistovi, aby jej odvedl.
Právě v té chvíli Khov pronesl medovým hlasem: "Pane Mortimere, zapomněl jste ještě na jednu újmu, na niž si budete stěžovat."
"Na jakou?" otázal se se zájmem ředitel.
"Na tuhle!"
Hřbet ohromné Khovovy pracky dopadl na Mortimerovu tvář, pochroumal mu nos, rozbil rty a celého

Mortimera odeslal o dva metry dál.
Potom si už policista Mortimera odvedl a Parker nesouhlasně poznamenal: "Byla to zbytečná surovost, pane generále."
"To vím," zavrčel Khov, "ale nemohl jsem odolat. Byla to jen taková malá odplata. Kdybyste někdy byl týden otrokem u primitivního kmene, taky byste se naštval na toho, kdo vás tam dostal."
Parker jen mlčky zavrtěl hlavou.
"Jak jste dokázal přiletět takhle včas, plukovníku?" změnil téma generál Khov.
"Skrývali jsme se za nejvzdálenější planetou téhle soustavy. Jakmile jsme lokalizovali váš vysílač, vyrazili jsme. Ale vzhledem ke vzdálenosti nám to trvalo několik hodin. Stejně jsme přiletěli v poslední chvíli. Proto jsem na ten dezintegrátor použil jednu menší raketu."
Khov se na chvíli zamyslel. "O jakém vysílači to mluvíte?"
Rozsvítil se interfon a ozvalo se: "Volá admirál Neuman, pane plukovníku!"
"Přepojte mi ho sem."
Na obrazovce se ukázala admirálova tvář. Tentokrát se usmívala. "S potěšením konstatuji, Khove, že vás Stone našel živého a zdravého. A podle prvního Parkerova hlášení se dozvídám, že jste překazili pokoutní obchod s nariem."
"Díky," zahučel generál. "Parker se ukázal právě včas."
"Taky jsem to tak pochopil."
"Můžete mi to vysvětlit?"
"To vaše podivné zmizení a ještě podivnější zpráva mě dost zmátly. Pochopil jsem z toho, že nedůvěřujete své Službě. A protože jsem neměl možnost pohovořit si se Stonem mezi čtyřma očima, nenápadně jsem mu předal nouzový vysílač. Jak vidím, byl mu opravdu užitečný."
"I když se toho o mně napovídá hodně," přerušil je Mark Stone, "pokud jde o milostná dobrodružství, mám pořád ještě dost dobrou paměť na to, abych si pamatoval jména svých případných úspěchů. Ale žádnou Pamelu jsem v životě nepotkal. Navíc jsem ten přívěsek okamžitě poznal. Vzpomněl jsem si, že jsem ho sám kupoval a že jsem ho věnoval jedné z vašich agentek, kterou jsem posledně zachraňoval z primitivní planety. Jen si vzpomeňte na operaci Bakchus... Byl ale o něco menší a nebyl na něm drahokam. Z toho jsem hned usoudil, že je to nouzový vysílač, jaký si vaši agenti často berou na mise. A navíc, pane admirále, vaše zpráva byla tak jasná, že dodnes nechápu, že ji naši protivníci nepochopili."
Neumanovi šibalsky zasvítily oči a Mark pokračoval: "Pamela obdivuje zdatného a odvážného reka znamená POZOR. A to mě jen utvrdilo v tom, že musím vzít Raye s sebou."
Khov jízlivě prohodil: "To však nevysvětluje přítomnost křižníku poblíž Wilku."
"Tušil jsem, že to vaše zmizení není jen tak samo sebou," přerušil ho Neuman. "A protože jste vyžadoval kapitána Stonea - tím nechci popírat jeho kvality, to v žádném případě - znamenalo to, že nejste na Feze, ale na nějaké planetě, kterou kapitán už navštívil a jejíž jazyk zná. Díky vaší sekretářce Peggy jsem se diskrétně dozvěděl, které planety to byly. A proto jsem vyslal průzkumný člun do každé z pěti soustav, kde jste se mohl vynořit. Přiznám se vám, že jsem byl velice spokojený, když jsem se dozvěděl, že Neptun se dostal do blízkosti Rygu." Jako dobrý herec, který si šetří efekty, se admirál na chvíli odmlčel. "A když jsem se dozvěděl, že o čtyři dny později Neptun odletěl ze soustavy Rygu, byl jsem si jist, že jste na palubě."
Khov zvedl obočí, chtěl něco namítnout, ale Neuman ho nepustil ke slovu. "Jen uvažujte. V případě neúspěchu by Stone neodletěl zas tak brzo. Teď už jsem jen čekal, kdy od vás dostanu zprávu. Vaše mlčení mě mátlo a musel jsem o případu uvažovat od začátku. Znám vaši vytrvalost, řekl bych skoro zarputilost, a tak jsem si řekl, že zřejmě hodláte pokračovat v pátrání na Wilku, který byl přece vaší první cílovou planetou. Napadlo mě, že nebude marné, když tam pošlu plukovníka Parkera, který stejně patroloval v sousední soustavě. Říkal jsem si, že by se vám možná mohl hodit."
Oba vysocí důstojníci se podobným způsobem bavili ještě nějakou dobu a Mark si šel posloužit k nápojovému automatu. V duchu si posteskl, protože whisky z něj bohužel netekla. Ani se nedivil. Plukovníka Parkera znal už z jiných misí. Byl to velice výkonný důstojník, ale člověk bez jakékoli fantazie. Člověk, který by na své lodi nedovolil ani kapku alkoholu.
"Ještě jednu maličkost, admirále," povídal zrovna Khov. "Můžete si tohle všechno nechat ještě pár dní

pro sebe? Potřebujeme na Zemi něco dokončit a byl bych nerad, kdyby ptáčci uletěli."
"Dobrá. Pro jistotu je dám sledovat. Mám pro vás ještě jedno překvapení. Nahráli jsme relaci z Wilku. Byla přirozeně šifrovaná, ale od čeho máme počítač, že? Bude to nádherný důkaz!"
O půl hodiny později si Khov, Stone a Ray přestoupili na Neptun. Ray si okamžitě sedl do pilotního křesla a Khov pro změnu do relaxačního. Mark vytáhl láhev Williama Lawsona a naplnil sklenice. Khov zvedl svou k přípitku.
"Na vaše zdraví, kapitáne. Tentokrát jsem si už skoro myslel, že tuhle tekutinu již v životě neochutnám."
Poválel lahodný nápoj na patře a s povzdechem dodal: "Myslím, že na podobné srandičky jsem už trochu starý..."
"To určitě ne! Prokázal jste větší odolnost než kterýkoli z agentů."
Khov mu poděkoval kývnutím, ale bylo na něm vidět, že není tak hloupý a ješitný. Vstal, pomalu se protáhl a zavrčel: "Prohlídku dolů a zatýkání už necháme na Parkerovi. My se vrátíme rovnou domů. Rayi, kurz Země!"
Planeta se na obrazovce vzdalovala neskutečnou rychlostí. Generál si všiml, jak Mark zesmutněl, a podotkl: "Vím, co cítíte. Vždycky je těžké opouštět přátele..."
"Doufám, že baronka Zaxa brzy najde nějakého pěkného rytíře, který by jí byl hoden. Zvlášť když se ztratili démoni, kteří strašili poblíž její tvrze."
Khov se rozesmál. "A já si zase přeju, aby Beka našla chlapa, který ukojí ten její apetit!"
Později se Mark natáhl na relaxační lůžko ve své kabině a přemýšlel. Trápil ho jeden maličký detail, na který všichni jako by zapomněli. Spojil se s Rayem.
"Ty nespíš?" podivil se android. "Ale měl bys, tvé tělo spánek potřebuje."
"Neusnu, dokud nebudu mít odpověď na jednu otázku. Proč ti bojoví roboti zůstali stát?"
Mark byl překvapen, když v androidově mysli zaregistroval cosi jako stud.
"Tak jak to bylo?"
"V cele jsem ti chtěl něco říct, ale generál se probudil a už jsem nemohl. Chtěl jsem, abys to věděl jen ty, pro jistotu."
"Oč šlo?"
"Vzpomeň si na naše dobrodružství na Venusii. Bojoví roboti mě přece naprosto zničili. Teď existuji jen díky velkorysosti slečny Swensonové, která s námi tenkrát sdílela všechna nebezpečí."
"To je pravda. Navíc jako majitelka továrny na androidy dokázala dostat ze svých lidí skutečně vynikající práci."
"Jistě tedy chápeš, že jsem vůči bojovým robotům dosti zahořkl. A teď si vzpomeň na jeden detail. Jeden poněkud šílený vědec, který na Venusii potom zahynul, zanechal plány na vlnový vysílač, který může interferovat s řídicím mozkem robotů..."
"Tys jej dokončil a tím jsi mě zachránil."
"Ten plán jsem si navíc uchoval v paměťových krystalech. Před pár týdny jsem byl na běžné údržbě. Technici nijak nespěchali a nechali mě tam čekat přes noc. Využil jsem toho, že dílna byla prázdná, vysílač jsem si vyrobil a připojil ho ke svým obvodům, aniž o tom kdokoli věděl."
"Ray chvíli jakoby váhal a potom dodal: Jistě chápeš, že kdyby se někdo o takovém vysílači dozvěděl, hned by všechny bojové roboty změnili a byli bychom zase tam co dřív."
Mark se zamyslel. "Asi máš pravdu. Jenom doufejme, že Parker nebude moc zvědavý."

## 19

Peggy se mrzutě dívala na různé přístroje v kanceláři. Od té doby, co generál zmizel, ji práce nějak netěšila. Plukovník Websting byl nicméně stále velice zdvořilý a klidný. Nikdy nevybuchl vzteky jako generál. Tenhle nový nadřízený byl až příliš klidný, příliš byrokratický, prostě jí neseděl. Vzpomněla si rovněž na kapitána Stonea. Nechtělo se jí věřit, že by zmizel i on. Dokonce se ani nezúčastnila jeho posmrtného dekorování. Vzpomínala na něj se slzami v očích. Dělal si z ní legraci jako tolik ostatních agentů, ale měla slabost pro jeho úsměv. Odvrátila se k oknu a otřela si slzu. Vtom zaslechla klapnutí dveří antigravitační šachty. Otočila se a měla pocit, že se jí to jenom zdá.
Rozzuřený Khov se řítil ke své pracovně, za ním Neuman, Stone a dva agenti Vesmírné policie.

Když ji Mark míjel, usmál se. "Nazdar, Peggy. Pamela na mě čekala?"
Khov mezitím rozrazil dveře své pracovny. Websting ztuhl zděšením, potom se pomalu zvedl a koktal: "Pane gene... Pane generále, nikdo mě neinformoval o vašem návratu a nečekal jsem, že vás uvidím."
Khov se ironicky usmál. "To jsem tak trošku tušil. Ale především musím dodržet svůj slib."
Zvedl pěst a zasáhl plukovníka do obličeje. Websting se skácel do křesla, z něhož před chvílí vstal. Jeho levé oko poněkud nabylo na objemu.
Generál se obrátil k Markovi. "Máte-li chuť, Stone..."
Mark zavrtěl hlavou. "Řekl bych, pane generále, že jste mé pocity vyjádřil velice přesně. Nemám k tomu co dodat."
Khov ukázal na plukovníka, který se zvolna vzpamatovával, a řekl Neumanovi: "Je váš. Byl bych vám vděčný, kdybyste to individuum co nejrychleji odklidil z mé pracovny." Levou rukou si masíroval pěst. "Jestli s ním budu ještě chvíli v jedné místnosti, neodolám a dám si repete."
Neuman dal policistům příkaz a ti vrávorajícího Webstinga odvedli. Khov se s neskrývaným potěšením posadil do svého křesla. Mechanicky se podíval do zásuvek a zašklebil se.
Sekretářka Peggy strčila hlavu do dveří. "Tu whisky hledáte zbytečně, pane generále. Plukovník Websting ji dal odnést, ale..." Na tvářích se jí objevil ruměnec a trochu rozpačitě dodala: "Myslela jsem..., říkala jsem si, že pro případ, kdybyste se... A tak jsem koupila tuhle, jestli dovolíte..." Na chvíli zmizela a vrátila se s lahví Williama Lawsona.
"Vždycky jsem říkal, že jste učiněný poklad!" zajásal generál. "Stone, podejte sem nějaké skleničky."
Generál nalil a pozvedl sklenici: "Na Peggy a na admirála!"
Neuman se napil a podotkl: "Ještě musíme vyřídit jednu maličkost, než podám zprávu prezidentovi. Jak mohla ta těžební společnost, třebaže s Webstingovou pomocí, pozměnit programy vašich androida? Budu muset vyšetřovat v továrně, ale to bych velice nerad."
Mark se nesměle ozval: "Možná bych vám mohl pomoct, ale nejdřív bych si rád zavolal."
Khov zvedl obočí a ukázal na videofon. Mark rychle vytočil číslo a z obrazovky se na něj usmála půvabná sekretářka.
"Jsem kapitán Stone a rád bych mluvil se slečnou Swensonovou."
"To bohužel nejde," pravila líbezně dívka. "Nejdřív se musíte objed..." Nedořekla, zatvářila se zmateně a hned se omluvila: "Promiňte, pane kapitáne, nevšimla jsem si, že jste na seznamu absolutních priorit. Počkejte moment."
"Jak vidím, i nadále udržujete styky s nejbohatší ženou Galaxie," poznamenal Khov.
Než Mark stačil cokoli odpovědět, na obrazovce se ukázala velice půvabná třicátnice s tmavě hnědými vlasy a nádherně zelenýma očima.
"Marku, miláčku! To je ale překvapení! Ty jsi v New Yorku? Přijď dneska na večeři. Pošlu ti trans."
Stone se podíval na Khova a potom přikývl. "Ale můžeš pro mě udělat ještě nějakou službičku, Elso?"
"Ovšem. Oč jde?"
"Ještě pořád ti patří ta továrna na androidy?"
"Samozřejmě. Miláček Ray má nějaké problémy?"
"Ne, ne, díky tobě je dokonalost sama. Dokonce má pár vylepšení, o kterých jsem ani nevěděl. Jenom by mě zajímalo, jestli u tebe v poslední době nenastoupil někdo nový."
Elsa Swensonová zvážněla. Za zelenými panenkami jako by se rozběhl počítač. "Můj generální ředitel Kent Werner je už v důchodovém věku a loni si přál náměstka, který by to po něm přebral."
"A koho si vybral?"
"Mladého inženýra Erika Wolfa. Je to velice schopný, dynamický člověk. Kybernetik. Docela rád odešel z podniku, kde jen vegetoval."
"A kde že to vegetoval?"
"V Galaktické těžební společnosti. Starý Robinson, který ji řídí, mi dokonce volal, že se mu takové lanaření zaměstnanců vůbec nelíbí."
"To je ale vtipálek," ušklíbl se Mark. "Díky, Elso. Všechno ti vysvětlím večer."
Mark ukončil spojení a obrátil se k admirálovi. "Myslím, že je to vše, co jste chtěl vědět, ne?"
"Přesně tak. Dám toho Wolfa hned zatknout. Ale budete muset prověřit všechny androidy, Khove, jinak

se můžete dočkat dalších nemilých překvapení."
"Zbavte mě hlavy toho spiknutí a já se postarám o zbytek."
Neuman potřásl hlavou. "Nedělejte si iluze. Tohle byla celá síť. Websting, Wolf, Mortimer a ještě někdo to odnesou, ale pochybuji, že přijdeme na skutečné hlavy. Ty obvykle všechno svalí na své podřízené. Někteří naši spoluobčané budou primitivní planety ještě dlouho zneužívat ve svůj prospěch..." Admirál se zarazil, jako by se za svůj citový výlev zastyděl, a přešel do suchého a studeného tónu. "Dokud existuje zákon o nevměšování, budeme dbát na to, aby se dodržoval. Nuže, do práce!"
Na prahu se ještě otočil a podíval se na Marka: "Blahopřeji vám, hochu. Kdyby se vám jednoho dne u Služby přestalo líbit nebo kdyby vás generál vyrazil, u mě najdete vždycky místo."
Když za ním zapadly dveře, Khov si natáhl nohy a dal Markovi znamení, aby jim ještě dolil. Vešla Peggy s poznámkovým blokem. Pohlédla na láhev, jejíž hladina citelně poklesla, a usmála se: "Nebojte se, pane generále, tohle vaší paní neřeknu." Potom stydlivě dodala: "Den co den jsem se modlila, abych vás zase viděla vyprazdňovat nějakou láhev. Jsem moc ráda, že jste se vrátil."
"Poděkovat byste měla tady kapitánu Stoneovi," zavrčel Khov, kterého její slova dojala. "Nebýt jeho, umřel jsem jako otrok."
Mark vstal. "Mohl bych dostat čtrnáct dní dovolené?" zeptal se.
"Lituji," zavrtěl hlavou generál, "ale potřebuji vás. Dokud neurčím nového zástupce, nahradíte mi Webstinga."
Mark při představě té hory kancelářské práce zbledl, ale netroufl si odmítnout.
Při odchodu ještě prohodil k sekretářce: "Hezky nám o generála pečujte, užil si až dost. Bude vám vyprávět, jak se po osmi dnech otroctví musel mýt v kádi studené vody."
"Všechno nám to zítra povíte," usmála se Peggy podívala se na Khova. "Dovolila jsem si o vašem nečekaném návratu informovat vaši paní. Byla bez sebe radostí a rozhodla, že zítra uspořádá večírek. Počítá s účastí kapitána Stonea a říkala, že ho nepustí domů, dokud jí nevylíčí všechno, co jste tam zažili."
Mark v životě neviděl v generálových očích takovou paniku jako právě teď.
Khov se ošil a zavrčel: "Když to vezmu kolem a kolem, Stone, tak si myslím, že si tu dovolenou zasluhujete." Podíval se Markovi do očí. "Hezky si odpočiňte. U ženy vás omluvím. Myslím, že mám dostatečný vypravěčský talent, abych vás nahradil."
Mark opustil kancelář a měl co dělat, aby se nechechtal nahlas.